



1927 m.

Nr. 9.

Ugdykime tikėjimo dvasią!

Šv. Tėvo paskir-
ta ir palaiminta.

M. A. intencija
spalių mėnesiui.

Kas įl yra?

Rožių dalgyne kartą buvo nusam-
dyta maža mergaitė rožių žiedams ran-
kioti, skainioti, raišioti ir pardavinėti.

Kai grįžo mergaitė vakare namo nešina duonos
kepalėliu savo motutei, ši tik paėmė duoną, nusi-
šypojo ir tarė:

— Tu visą dieną šlandien gyvenai su rožėmis
ir pati, tarytum, pavirtai mažyte rože, nes visa, ką tik
palieti pradeda rožėmis kvepėti. Tik tu pakvepink,—
tavo ir piršteliai ir ši duona, kurią man parnešei,
kvepia taip gardžiai, lyg pačios kvapiosios rožės!

Mūsų gyvenime panašiai dedasi. Su kuo mes ben-
draujame, tai ir daro mūsų sielai įtakos. Tos mergaitės
motina tuojau atspėjo, kas čia taip gardžiai kvepia; ir
mes galim susekti, kas mūsų širdy: ar dangaus gėlės—
dorybės, ar paprastos žemės gėlės, ar piktosios usnys.

Pažink save.

Tik įsižiūrėjime dabar į savo norus, mintis, žodžius ir darbus. Jei mummyse žydi dangiškosios rožės — dorybės, ir mūsų norai, mintys, žodžiai ir darbai dangiškumu kvepia; jei mummyse tik usnys keroja, tai ir mūsų norai, mintys, žodžiai ir darbai yra dygliuoti, kartūs, skaudūs, nemalonūs.

Panašiai ir su tikėjimu. Jei žmogus yra giliai tikintis, jo veidas net pradeda spindėti nežemiška šviesa. Jis beveik kiekvienam žingsny mato Dievo Apvaizdos ranką. Jis jaučia, kad Dievas yra kiekvienoje vietoje. O kartais jis net pajunta, kad jo širdy gyvena Dievas. „Jis tikėjimu gyvena“ (Žyd. 10 38), tikėjimu kvėpuoja, jo mintys, žodžiai ir darbai juo persisunkia. Jis jaučia savyje nežemiškos jėgos sulig Kristaus žodžiais: „Jei turėsite tikėjimą kaip garstyčių grūdą, jūs sakykite šitam kalnui: Persikelk iš čia į tenai, ir jis persikels; ir jums nebus nieko negalima“ (Mat. 17, 19).

Kaip žuviai vanduo, paukščiui oras, taip kiekvienam žmogui reikalingas tikėjimas. Be tikėjimo nėra išganymo, nėra laimės nei šioje žemėje nei po mirties. Tai matyti iš Šv. Rašto žodžių, iš visų laikų tautų tikėjimo ir iš pačios žmogaus prigimties.

V. Jėzus, kai siuntė apaštalus, skelbti Evangelijos, jiems pasakė: „Kas tikės ir bus pakrikštytas, tas bus išganytas, kas gi netikės, bus pasmerktas“ (Mork. 16, 16). Iš to matyti, kad tikėjimas yra išganymo sąlyga. Šv. Pilypas apaštalas Kėndakės karalienės gallūnui, norinčiam krikštytis, į jo žodžius: „Štai vanduo! kas man gina apsikrikštyti“, atsakė, statydamas vienintelę sąlygą: „Jei tiki visa širdimi, tai valia“ (Ap. D. 8, 37).

Atėjęs Kristus prikelti Lozoriaus iš numirusių, Mortal liepė tikėti, kad jos brolis prisikels: „Kas tikl į mane, nors ir būtų miręs, bus gyvas... Ar tai tiki?“ (Jo. 11, 25—26). Mes irgi, kiekvieną dieną kalbėdami „Tikl į Dievą Tėvą“, pareiškiame mūsų įsitikinimą, kad visa tai teisybė, ką Dievas mums apreiškė ir per Bažnyčią liepė tikėti.

Jau ne vieno tūkstančio metų yra aprašyta pasaulio istorija. Milijonai ir net milijardai žmonių jau gyveno, bet iš tų visų milijonų nerasta nė vienos tautelės, kuri būtų neturėjusi jokio tikėjimo į atgamtinį gyvenimą. Del to jau vienas senovės išminčius drįso skelbti, kad, girdi, lengviau esą rasti tautos be mokslo, miestai be sienų ir pylimų, bet tu nesurasi tautos, kuri neturėtų Dievo, nei altoriaus, nei religijos!

Senovės iškaskenos, ypač paskutiniiais laikais padarytos, iliudija, kad tikėjimo ženklai randama net 2—3 tūkst. metų prieš Kristų ir pirmiau.

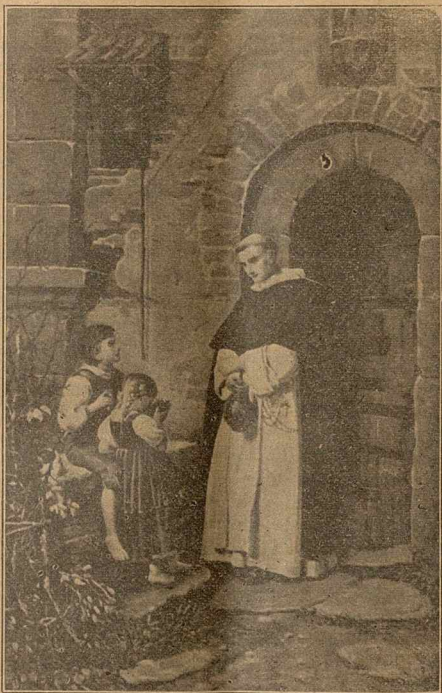
Tautų tikėjimas parodo, kad žmogaus prigimtis

Žmogaus prigimtis.

linkta linksta į pomirtinį gyvenimą. Tikėjimo gi grįsimas lygus yra, jeigu kas įsimanytų žmogaus prigimtį perdirbti į kito gyvūno prigimtį. Bet jei norima, kad žmogus visuomet pasilikytų žmogus, negalima atimti iš jo tikėjimo, nes tikėjimas yra žmogaus prigimties reikalavimas ir toks didelis, jog reikia didžiausių pastangų, kad nors kiek jį susilpnintus. Tačiau vėliau šis tikėjimas vėl atbunda ir stumia žmogų kur kas didesniu troškimu veržtis prie amžinųjų tiesų. Reikalas tikėti veda prie paskutinio klausimo:

Kaip tikėti?

Šį klausimą randame puikiai išaiškinant šv. Jokūbo laiške. (Jok. 2, 14). Ten skaitome: „Ką padės, mano broliai, jei kas sakytųsi turįs tikėjimą, bet neturėtų darbų? Čia aiškiai pasakyta, kaip turi mūsų tikėjimas reikštis, t. y. per gerus darbus, nes toliau šis apaštalas dar aiškiau pabrėžia: „Jei brolis ir sesuo būtų pliki ir netektų jiems kasdieninio išlaikymo, kas nors gi iš jūsų sakytų jiems: Elkite ramybėje, susišildykite ir pasisotinkite; bet neduotumėte jiems



Būkite gailestingil

ko kūnui reikia, ką tai padės? Taip ir tikėjimas, jei jis neturėtų darbų, yra pats savyje miręs“ (Jok. 2, 14...)

Pats V. Jėzus šitaip sako: „Ne kiekvienas, kurs man sako: Viešpatie, Viešpatie! įeis į dangaus karalystę, bet kas daro valią mano Tėvo, esančio danguje, tas įeis į dangaus karalystę“ (Mat. 7, 21). Šiais žodžiais brangusis mūsų Mokytojas prikišamai lyg pirštu rodo,

kaip turi reikštis tikėjimas. Ačiū Dievui tą balsą jau šimtai ir tūkstančiai Kristaus sekėjų išpildė ir dabar vis pildo. Tik apsidairyk.

Gallestingumo Kurie, apleidę net savo mylimiausius tėvelius ir gimines keliauja į svetimas šalis patarnauti ten esantiems ligonims *) O tos sesutės vienuolės ligoninėse ar vaikelių ir senelių prieglaudose, kaip jos galingos savo tikėjime! Ką jos gauna ant šios žemės už tas nemiegotas naktis prie ligonių, už tuos žemiausius patarnavimus, rašiodamos biaučiausias žaizdas ir panašios rūšies darbus atlikinėdamos? Nieko, o nieko! Jos padarę net neturto įžadus nieko neturėti. Tai kas gi jas traukia prie tokio pasiaukavimo? Tik vienas tikėjimas! Jos tiki, kad yra dar kitas gyvenimas po mirties, kame susitiks su savo Geriausiu Viešpačiu, kuris joms pasakys: „Kiek kartų jūs padarėte vienam šitų mažiausių mano brolių, man padarėte.“ Ateikite ir paveldėkite jums nuo pasaulio įkūrimo prirengtą karalystę“ (Mat. 25, 34—40).

Misijonieriai. Kiek jie padaro artimo meilės stebuklų! Ir kagi jie už tai pelno? — Ogi persekiojimus, paniekinimus, badą, vargą, o daugelis jų net savo galvas paguldė už Kristaus mokslą. O kad neturėtų tikėjimo, kas juos ten viliotų?! Ar negeriau būtų pasaulio smagumais naudotis ir geidulių apsaigime tūnoti! Pamatysim visa tai po mirties, kas geriau išlošė: ar geiduliuose mirkštas paleistuvis ir turtuose paskendęs milijonierius, ar tas pasišventęs kunigas — misijonierius, kuris dėl Dievo ir artimo meilės, netekęs net paskutinio duonos kąsnelio, lyg toji našlė, net paskutinį skatikėlį atidavė pavargėliams!

Maldos Čia artojas prie žagrės, šeimininkė prie pirkios, tarnaitė virtuvėje, samdininkas vargdamas prie užduoto darbo, — visi gali parodyti savo tikėjimą darbais, jei tik jie supranta, kad visa tai turi begalinę vertę, jei tik tai tos jų aukos ir maldos yra sudedamos ant šv. Jėzaus Širdies altoriaus.

Bet kaipgi mes galime ugdyti savyje tą kilnią tikėjimo dvasią?

Malda. Minėtos mergytės piršteliai, betvarkydami rožių kvapiuosius žiedus, ir patys ėmė rožėmis kvepėti. Mums rūpi įsigyti Kristaus dvasios? — Bendraukime su Juo dažna, karšta malda, kūdikiškai glauskimės prie Jo liepsnojančios Širdies. Maldos dėka mes visa galim. Kiek tik prašysim, gausim, nes Jėzus mums trokšta duoti daugiau, negu prašom, daugiau negu galim prašyti, daugiau, negu bepanorėti galim.

Neišsėmiamas tikėjimo dvasios bei šventumo šaltinis — tai Šv. Eucharistija. Tikrai neveltui Viešpats nužengė į tokią nusizemlinimo bedugnę! Jis nepadvejojo dulkių rūbais prisidengti, kad galėtų nusilenkti prie vargingiausios žemės dulkės ir atgaivinti ją savo neapsakoma meile. Veržkimės prie Jo, dažnai stiprinkimės Eucharistija! Mūsų širdis ims liepsnoti, nors būtų tokia, kaip geležis. Jei negalėtumėm kuria dieną eiti prie Jo Stalo,

*) Skaityk „Žvaigždė“ 1926 m. 1 nr. „Raupnuotoji Dolores“.

nors užeikime pas Jį į bažnyčią, kame Jis mūsų jau nuo senai pasilgęs laukia. Jei negalėtumėm nė uželti, — širdies troškimas ir mintimis dažnai skubėkime prie To mylimojo meilės Kalinio Širdies, kasdien priimdami bent dvasinę Komuniją.

Žmogus savaime trokšta gera. Bet nieko negalim norėti, ko nežinome ir nepažįstame. Juo didesnė gėrybė ir juo geriau mes ją pažįstam, juo labiau į ją linkstam.

Kristus — gėrybių Gėrybė. Jei mes pažintume Jėzų tokį, koks Jis yra, mūsų laimės didumo nepakeltų mūsų menka prigimtis. Svarbu todėl skaityti geros dvasiškos knygos.

Svarbu geros kat. draugijos ir brolijos, bet dar svarbiau, kad jose dvelktų švelni, visa gaivinanti Kristaus dvasia. Kaip būtų gera, kad žmonės, ypačiai jaunimas, sukaupę savo širdy žavimosios Kristaus Šviesos ir ugnies, šviestų ir gaivintų tuos, kurie merdi gyvenimo užkampiuose ir kryželiuose, lankstomi atšaurių gyvenimo audrų ir negandų, klaidinami, marinami ir žudomi vylingų bedievybės ir nedorovės žaltvykščių!

Del to Šv. Tėvas prašo visų M. A. narių ir kitų gerų katalikų prisidėti spalių mėn. savo maldomis ir gerais darbais, prie to, kad katalikų tikėjimas vis labiau ir labiau į žmonių širdis įsigertų ir jas persunktų, o tuomet būtų gražu pamatyti, kad visi jau yra Kristaus mokiniai ir mylisi tarp savęs.

Vk. ir J. Br.

Mintys mąstymui.

1. „Jei turėtumėte tikėjimą, kaip garstyčių grūdą, jūs galėtumėte sakyti šitam morų medžiui: Išsirauk ir persisodink į jūrą, tai jis jūsų paklausytų“ (Luk. 17, 6).

2. „Jei turėčiau visą tikėjimą, taip kad galėčiau perkelti kalnus, neturėčiau gi meilės, aš esu niekas“ (1 Kor. 13).

3. „Aš kovojau gerą kovą, pabaigiau bėgti, išlaikiau tikėjimą. Gale man atidėtas teisybės vainikas, kurį duos man aną dieną Viešpats, teisusis Teisėjas; ne tik man, bet ir tiems, kurie myli jo atėjimą“ (2 Tim. 4, 7—8).

Angelai Sargai.

Mėnesio globėjai, spalių 2 d.

Kas—kas, bet Dievo rūpestis žmogumi sunkiai yra suprantamas. Argi rodos galimas daiktas, kad Dievas apsiima tiek žmogui patarnavimų suteikti. Visgi ar šiaip ar taip imsime, Dievas daug daugiau mums tarnauja, negu mes Jam; Dievas nesulyginamai mus labiau myli negu mes Jį.

Ar tai tiesa? Juk aišku. Kas būtų atpirkimui tiek apsiėmęs duoti, kiek Dievas? Ar tai girdėtas daiktas atiduoti savo vienatinį mylimiausią Sūnų į tokias kančias, paniekinimą, neturtą! Nė joks tėvas nė mo-

tina nesutiktų savo sūnaus atiduoti tokiems išniekinimams ir kančiai, o Dievas apsiėmė, nes pasakytą: „Dievas taip mylėjo pasaulį, kad davė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kurs į Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą“ (Jo. 3, 16).

Bet geriausiam Dievui dar rūpėjo ir nuolatinį duoti draugą. Ir tai Jis padarė. Tai jau yra tikėjimo dalykas, kad kiekvienas žmogus, atėjęs į pasaulį, gauna iš Dievo sau palydovą Angelą Sargą, kuriam yra Dievo įsakytą saugoti paskirto jam žmogaus kūną ir sielą nuo pavojaus. Ir kaip dažnai tai įvyksta, mes gal tik po mirties pamatysime. Tuomet suprasime, kokį brangų gyvenimo draugą visuomet šalia savęs turėjome ir vis dėlto dar taip dažnai jo persergėjimų nepaklausėme.

Bet ypač Angelai Sargai rūpinasi mūsų sielomis. Jie meldžiasi už mus, išprašo daug reikalingų malonių, užtaria mus, jei Dievo rūstybė nori mus bausti, neša mūsų maldas ir deda jas prieš Dievo Sostą. Šv. Jonas matė regėjime: „Atėjo kitas angelas ir atsistojo ties altorium jis turėjo auksinį smilkytuvą; jam buvo duota daug smilkalų, kad dėtų iš visų šventųjų maldų ant aukso altoriaus, kurs yra ties Dievo sostu“ (Apr. 8, 3). O dar gražesnius žodžius apie Angelus Sargus ištarė pats Išganytojas, kalbėdamas apie Jo mylimiausius mažutėlius: „Žin-rėkite, kad nepaniekintumėte nė vieno iš šių mažutėlių; nes sakau jums, jų angelai danguje visuomet mato mano danguje esančio Tėvo veidą“ (Mat. 18, 10).

Ne tik atskiras žmogus turi Angelą Sargą, bet juos turi ir atskiros šalys, miestai, kaimai. Pal. Petras Faber iš Jėzaus Draugijos, pravažiudamas pro miestą ar sodžį visuomet sveikindavo tų vietų globėjus angelus ir meldavosi prie jų. Jis taip pat sveikindavo ir kiekvieno žmogaus Angelą, jei tekdavo pakeltui patikėti.

Kaip būtų gera, kad ir mes, sekdami to palaimintojo pėdomis, dažniau atsimintume kokius draugus mes turime. Tas gal padėtų, kad mes nediršime nusidėti, nes atsiminę, kad toj valandoj labai nuliūdęs stovi šalia mūsų Angelas Sargas, sustosime nusidėję. Taip pat būtų malonu, kad kiekvienas M. A. narys Angelų Sargų dienoj 2 spalių prieitų išpažinties ir priimtų šv. Komuniją, įgydamas visuotinius atlaisdus.

T. J. B-kas S. J.

Dovidas.

(vertimas.)

Karan žyglavo piemuo-dalnius
Be kalavijo, be ginklų,
Kepurės šalmu nepamainęs,
Be kardo, skydo ir ginklų
Tik viens jo rankoj akmenėlis,
O apsiaustas dangaus dvasia,
Šarvuotą prlešą jis pavėlė,—
Galiūnas krito It musia.

O teisios mintys, kad į mūšį
Su tamsa ir melu reiks traukt,—
Apsiginklavę tenebūsit
Dangaus dvasia ir kardu draug.
Šarvai jus gali pažaboti,
O Sauliaus šalmas yra menks;
Imk ginklą vieną—Dievo Žodį,
Tik Dievo Žodis griausmu trenks.

Kaz. Inčiūra.

I skaisčiąją Saulę.

Kai skaisčią jaunystės aušrinę
 Aptemdo audrų debesiai,
 Kai skausmo nemačiusią jauną širdužę
 Sužeidžia aštrieji dagiai,—
 Kas gali paguosti širdužę žaizduotą,
 Kur bėgti jaunuoliui?—Į brangią Golgotą!
 Ten aukuras meilės skaisčiai spinduliuoja;
 Ten kenčia ir miršta, tačiau nedejuoja;
 Ten Meilės Karalius, ištiesęs rankas,
 Ir širdį atvėręs, kiekvieną supras.
 Skubėkim Golgoton į skaisčiąją Saulę
 Ir Jos spinduliuos paskandinkim skausmus,
 O gerojo Kristaus ramusis žvilgsnis
 Nurodys mums ateičiai laimės takus.
 Nurodys mums Kristus, kaip reikia kovoti,
 Beplaukiant sraunia laikinumo vaga,
 Patars, koki ginklai kelionėj vartoti,
 Kol mūs neuždengs amžinybės banga.
 Pratieskim rankas į palaimos Teikėją
 Ir Kryžių papuoškime mellės žiedais,
 O širdis galingon grandinėn supynę,
 Keliaukime Kristaus pramintais takais.

Miškų Lakštutė.

Žvaigždė.

Šviesi žvaigždė, žvaigždė auksinė!
 Galybė Dievo begalinė.
 Tave paskyrė ten aukštai
 Mums šviest, — žibėti amžinai.
 Kada šviesi, skaisti dienele
 Mumis apleidžia ir naktelę
 Pajutus, suskauda širdis —
 Tave išvysta tad akis.
 Švieti, vilioji mano sielą
 Į tą padangių šalį mielą
 Ir lyg sakai man: „Čia vargai,
 O ten aukštybėj taip gerai...
 Ir daug, oi daug tau reiks kentėti,
 Jei nori dangų tą regėti.
 Turi sunkius kentėt vargus...
 Bet kaip malonus tas dangus!..“

L. B.

Pal. Eymardas.

Tikėjimas į Švenč. Sakramentą.

Kas tiki į mane, „nemirs per amžius“
(Jon. 11, 16).

Kaip mes būtumėm laimingi, jei mūsų tikėjimas į Švenčiausią Sakramentą būtų tikrai gyvas! Eucharistija yra viena pačių reikšmingiausių tikėjimo tiesų, per ją pasireiškia didžiausia Dievo meilė, joje glūdi visa mūsų šv. tikėjimo galybė. O, kad mes pažintumėm tą nuostabią Dievo dovaną!..

Bet tikėjimas į Eucharistiją yra toks brangumynas, kuris turi būti ieškomas dvasios nusizeminimu, palaikomas maldingumu, apginamas darbu ir pasišventimu.

Neturėti tikėjimo į Švenčiausią Sakramentą yra didžiausia nelaimė.

Iš kur kyla netikėjimas?

Pirmiausiai aš paklausiu, ar gali prarasti tikėjimą į Eucharistiją tas, kurs kada nors yra tinkamai priėmęs šv. Komuniją?

Ne, tikrai ne! Sūnus gali niekinti savo tėvą, neapkęsti motinos, bet nepažinti jų negali! Tap pat ir toks žmogus, gerai priėmęs Švenč. Sakramentą, negali užmiršti, jog ir jis turėjo vieną laimingą dieną!

Netikėjimas į Švenč. Sakramentą nekyla iš priešingų tai paslapčiai irrodymų. Tas žmogus, kurs sakosi netikinčiu esąs, dažniausiai yra tik paskendęs žemės reikaluose ir rūpesčiuose; jo tikėjimas mlega, jis užsimiršo... Bet kai tik Dievo malonė jį pažadins, kai tik jis bent šiek tiek susipras, — tasyk jis vėl bus lyg savaimė patrauktas prie Eucharistijos.

Netikėjimas kai kada elna ir iš blogų palinkimų viešpataujančių žmogaus širdyje. Palinkimas, kuriam žmogus pasiduoda tikrai yra baissus. Patenkintas niekina savo auką, stengiasi neigti visa tai, kas tik jam priešinasi. Paklauskite tokio žmogaus, kurs yra savo užgaidų vergas: „Nuo kada Tamsta netiki į Eucharistiją?“ Išgirsite atsakymą, kad tasai netikėjimas prasidėjo tada, kai jis jau niekaip nesugebėjo pergalėti kokio nors savo silpnumo, arba kada jo buvo neturėta drąsos pasipriešinti ir išsižadėti ko nors negero.

Netikėjimas gali kilti iš tokio tikėjimo, kurs per ilgą laiką buvo silpnas ir pilnas abejonių. Taip, pavyzdžiui, kai kurie piktinasi dėliai daugybės atšalėlių ir netikėlių, su kuriais jiems tenka susidurti savo kasdieniniame gyvenime; kiti gi vėl atšala, išgirdę priešingas kalbas ir nuomones. Jie sako: „Kodelgi Jėzus tokių žmonių nenubaudžia? Kodel, Jis būdamas Švenč. Sakramente, taip leisti save niekinti? Daug yra ir tokių, kurie netiki, tačiau yra geril!“ Šitas abejingas tikėjimas pagaliau pavirsta netikėjimu į Eucharistiją! Tai begalinė nelaimė! Kas jon įpuola yra panašus į tuos Kafarnaumo gyventojus, kurie atsitolino nuo To, Kurs turi tiesos ir gyvybės žodžius.

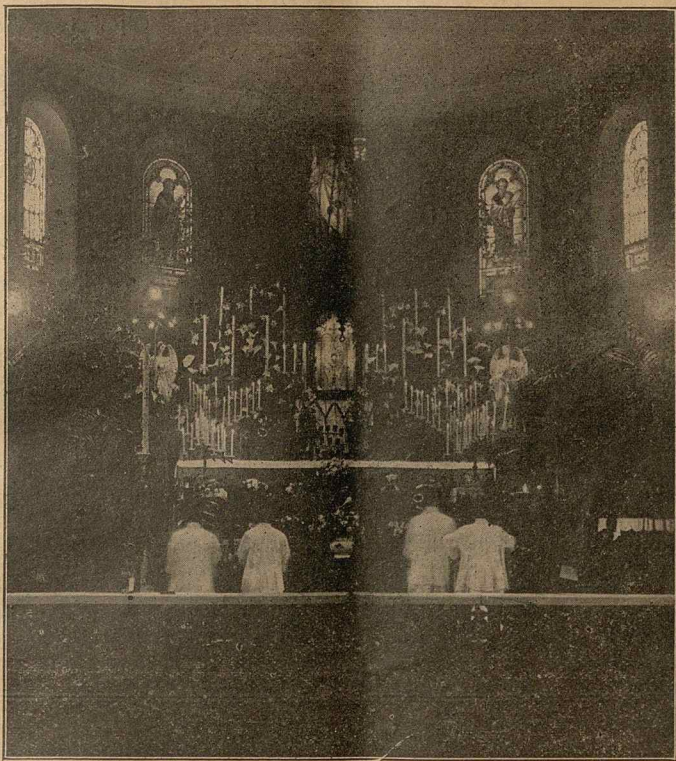
Kokie vaisiai seka iš netikėjimo į Eucharistiją?

Tas, kurs netiki, neigia Dievo galybę. Nepripažįsta Jo viso pasaulio šeiminingu. Nelgia taip pat ir Jo gerumą. „Kaip tai gali būti? Dievas tokiame žeminančiame stovyje? Negalimas daiktas!“—sako ie.

Taip išdrįsta jie net patį Jėzų Kristų kaltinti melagiu, nes jie netiki Jo žodžiams: „Tai yra mano Kūnas, Tai yra mano Kraujas.“

Jie niekina ir Išganytojo gerumą, panašiai kaip ir tie mokiniai, kurie, girdėdami Eucharistijos pažadėjimą, pasišalino, apleisdami savo dieviškąjį Mokytoją.

Tas, kuris ima netikėti į Eucharistiją, greit praras tikėjimą ir į



Švenč. Sakramento garbinimas Amerikos lietuvių parapijoje.

kitas tikėjimo tiesas. Jei netikima tai gyvuojančiai tiesai, kurios tikrumas kiekvieno širdyje aiškiai pasireiškia, tai kaip galima tikėti kitoms?

Tame žmogui greit pranyks visos laisvės, nes jos netenka savo maisto; sutraukius ryšius su Jėzumi Eucharistijoje, jos neturi iš kur traukti gyvybės sulčių; neturėdamos pavyzdžio, jos ir negali gyvuoti.

Tuoju atšala pamaldumas, nes neturi prisirišimo ir gyvybės šaltinio.

Tada gi širdyje jau negali būti ramybės. Nėra pasitenkinimo gyvenimu. Kai tik žemės sunkumai kiek pasidaugina, tuoj toks žmogus įpuola į nusivylimą. Nepasitenkinimas, nusiminimas, kurių niekur negali išlieti iš širdies, užslopina tokį žmogų.

Tik daugiau to gyvo tikėjimol

Taigi tikėjime į Eucharistiją. Dažnai sakykime Jėzui: „Tikiu, Viešpatie, padidink silpną mano tikėjimą!“

Niekas neduoda didesnės garbės Dievui, kaip tikėjimas į Jėzaus buvimą Eucharistijoje. Tokių būdu mes išmoksime geriausiai garbinti dievišką Jo tiesos žodį. Juk net šlaip jau kiekvienam tikrai geram ir sąmoningam žmogui mes parodome didžiausią pagarbą tikėdami jo žodžiais, ir pareiškiame didžiausią panėką, kai jį įtariame melagiu, kai abejojame jo žodžių teisingumu, reikalaujame patvirtinimų. Jei sūnus tiki tėvui, tarnas šeimininkui, pavaldinys valdovui— tai kaipgi žmogus gali netikėti Jėzaus žodžiams, Kurs pats mums aiškiai pasisako esąs Švenčiausiam Sakramente?

Ir toksai nuoširdus mūsų tikėjimas Jėzaus žodžiams suteikia išganytojui tikrai dievišką garbę, nes Jį pripažįsta ir garbina užsislėpusi Švenč. Sakramente.

Kai gerbiame draugą, kurs ateina pas mus niekam nieko nežinant, arba karalių, apsirėdžiusi paprastais drabužiais, tai tik tada yra atiduodama jiems tikra pagarpa, nes tada gerbiamas asmuo, o ne jo rūbas. Tas pats atsitinka ir su Jėzumi Švenčiausiam Sakramente: Jį garbinti po ta menka priedanga, reiškia garbinti patį Jo dievišką Asmenį, o ne Jo ypatingas savybes.

Toks Jėzaus pripažinimas irgi mums yra labai naudingas ir nuopelningas. Kaip kad šv. Petras arba gerasis piktadaris, pripažinę Jėzaus dievybę ir Jo nekaltumą buvo gausiai apdovanoti, taip pat ir mes tikėdami į Jėzų užsislėpusį Švenč Eucharistijoje, tampame verti jo nuopelnų.

Tikėjime į Jėzų Eucharistijoje! Jis tikrai yra ten. Pagarba mus teapima įeinant į bažnyčią, pagarpa kylanti iš tikėjimo ir meilės, nes susitinkame patį Jėzų Kristų. Pasakokime apie Jį, skelbkime Jo garbę visiems.

Jei svečio lauki.

O, širdie, jei svečio lauki,
Kaip manydama dabinki:
Gėlėmis nuberki taką,
Ar vainikais nukabinki.

Tai ne motina, ne tėvas
Ir ne prietelis brangus —
Žengs Ankščiau sias pas varguolį,
Eis Karalius į namus.

Neturi sidabro, aukso
Ir papuošalų brangių, —
Bus gana, jei Jo lauksi,
Jei bus gėlės ant langų.

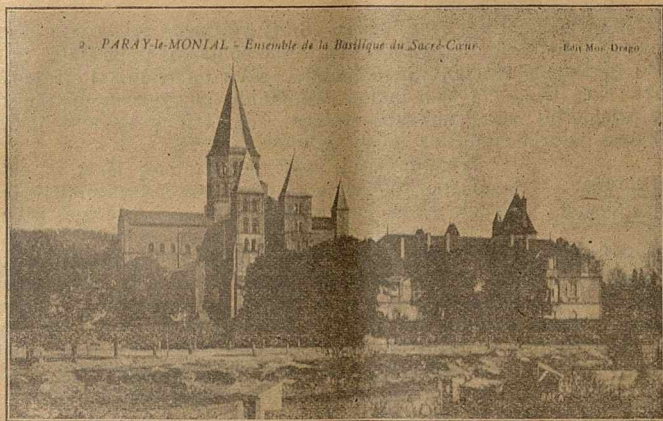
Jis tau motina ir tėvas,
Jis tau prietelis teisingas,
Karaliaujančių Karalius,
Didis, šventas ir galingas.
Bern. Brazdžionis.

Mūsų atgimimo šaltinis.

Jėzaus Širdies Karalystė.

Pamaldumas į Švenč. Jėzaus Širdį yra visame pasaulyje lygiai išsiplatinęs, kaip ir pati Kat. Bažnyčia; nes kame tik plevėsuoja Kat. Bažnyčios vėliavos, ten randasi ir Švenč. Jėzaus Širdies paveikslas. Štai, mažutis vaikelis tolimajame stabmeldžių krašte, kurio galvutę dar nesenai palietė pašvenčiamasis Krikšto vanduo, vos tik pradėjęs mąstyti, jau mokinas tarti tas gaivinančias maldas Švenč. Jėzaus Širdies garbei, kokias kalba ir kunigai apsupantieji Šv. Tėvą. Ir jaunutis Kynijos našlaitis, išaugintas Kat. Bažnyčios prieglobstyje, lygiai klaupia prieš Švenč. Jėzaus Širdies paveikslą, kaip ir tie Bažnyčios kunigaikščiai Amžinajame Romos mieste.

Taip tolimose Vakarinės Amerikos šalyse, taip ir saulėtos Indijos bei Afrikos karščiuose, lygiai kaip ir po žydriąja Pietinės Europos



Paray-le-Monial bazilika ir vienuolynas.

padange arba net amžinybų šalčių kraštuose, apleistuose tyruose ir triukšmingų didmiesčių ūžesyje, — visur, o visur, ištisioje Kat. Bažnyčioje, kunigai ir nekunigai, Kristaus Veltininkui vadovaujant, nepaprastai brangina tą galvinantį pamaldumą, kaip patį puikiausiąjį žledą paties Dievo įsteigtojo tikėjimo.

Pamaldumo killimas.

Pamaldumas į Švenč. Jėzaus Širdį, tiesą pasakius, jau randasi apaštalamis apreikštųjų tiesų tarpe. Bet jįsai dar pasiliko aiškiau neišvystytas iki 16 amžiaus, kada pats Išganytojas — apsireiškęs šv. Margaretai Marijai Paray-le-Monial vienuolyne — padarė ją šio pamaldumo apaštalu. O štai jau dabar tų trijų šimtmečių laikotarpyje pamaldumas į Švenč. Jėzaus Širdį išplito visame katalikų pasaulyje. Ir tas nuostabus greit-

mas, kuriuo jis išsiplatino įvairiausiuose kraštuose, jau suteikia mums nesugriaujamą įrodymą apie dievišką to pamaldumo kilmę.

Labiau įsigilindami į šio pamaldumo santykius su mūsų Viešpačiu, Bažnyčia, visuomene, šeimyna ir kiekvieno atskiros žmogaus gyvenimu, — mes esame sužavėti jo galybe, gražumu ir turtingumu.

Juk šitame pamaldume glūdi karščiausi mūsų Viešpaties troškimai; jame telpa pačios giliausios Išganytojo viltys ir tas neužgesinamas noras parodyti visiems žmonėms savo amžina meile liepsnojančią Širdį. Ir kaip kitados Jis, vaikščiodamas po šv. Palestinos šalį, traukė prie savęs visus, kurie tik — kenčia, taip ir dabar Išganytojas trokšta glauti prie savo Širdies visas suvargusias ir gyvenimo prikamuotas sielas.

O kokios nepaprastos gyvybės telkia šitas pamaldumas Kat. Bažnyčiai? Jis yra, tarytum, nauja širdis, galybės šaltinis, iš kurio trykšta visa gaivinanti malonių jėga net į visai apmirusius Kat. Bažnyčios narius.

Su pamaldumu į Šven. Jėzaus Širdį prasideda lyg kokia nauja atgimimo aušra Kat. Bažnyčioje. Tai buvo it naujas papuošalas ir be to jau gražiai tai Kristaus Sužieduotinė! Šiam pamaldumui padedant ir pati Kat. Bažnyčia gali labiau išsiplatinėti, ir greičiau patraukti į savo prieglobstį visus tamsybės vaikus. kaip tolimuose stabmeldžių kraštuose, taip ir atšalusius mūsų gadynės žmones.

Pamaldumas į Švenč. Jėzaus Širdį išves ir mūsų visuomenę apšvietimo, apšvietimo ir šventumo keliais. Juk nuo senai jau yra pastebėta, jog ypač tose šeimynose ir draugijose, kame tik buvo padarytas paslaukojimas Švenč. Jėzaus Širdžiai nauja palaima įžengė į tų žmonių tarpą: ten nyksta rūpesčiai ir šventa meilė labiau suartina ir suriša visus narius. Tokiuose namuose jau spindi maloni santikos dvasia, įsigali širdinga krikščioniškos meilės šiluma ir įsiviešpatauja grynas džiaugsmas, koks, rodos, tegalėjo būti vien šventoje Nazareto šeimynėlėje.

Ir kiekvieną atskirą krikščionį saugoja šis pamaldumas nuo sunkių nuodėmių, padeda jam savo sielą apiplauti net nuo mažesnių ydų, įdiegia ugningą meilę prie Dievo ir neužgesinamą troškimą gelbėti kitų sielas. Trumpai sakant, šis pamaldumas išpuošia žmogaus širdį tvirtomis dorybėmis ir ją persunkia paties Išganytojo jausmais.

Tik amžinybėje mes galėsime įsigilinti į tas neišmatuojamas Jėzaus Mellės gelmes, kurios glūdi pamaldume į Jo Švenč. Širdį. Tai yra lyg didžiausios brangenybės, kurias mums pats Dievas yra suteikęs. Juo daugiau mes apie tai mąstome, juo daugiau grožio atsiskleidžia prieš mūsų akis. Tasai pamaldumas yra lyg iš dangaus krintanti šviesa, kurios spinduliai nušviečia mūsų tamsiąją ašarų pakalnę.

O pamaldumų pamaldum! Tu pakeiti mūsų ištrėmimo gyvenimą į dangų ant žemės, liūdesį paverti į linksmybę, tamsumą į šviesą, o silpnuosius apšarvuoti nauja galybe.

Išganytojo
troškimai.

Jėzaus Širdis
ir Kat.
Bažnyčia.

Nauda
visuomenei.

Atskiram
žmogui.

Priemonė
šventumui įgyti.

Labai vargingai atrodo mums dabar žmonių gyvenimas Senajame Įstatyme, kai mes palyginame tas silpnas priemones, kuriomis jie siekė tobulybės, su tomis nepaprastai gausiomis malonėmis Kristaus Bažnyčioje.

O kokia galinga pagalba išryšksta mūsų sieloms per Nekalčiausiąją altoriaus auką, kuri visame pasaulyje, „nuo saulės tekėjimo iki nusileidimo“ kas dieną yra aukojama ant šimtų ir tūkstančių Kat. Bažnyčios altorių.

Jėzaus Širdis
ir mes.

Kaip tad mes turime būt dėkingi, jog mes galime gyventi tokiaame amžiuje, kada mums pats Viešpats suteikia taip galingas šventumo priemones. Jau pats Išganytojas, apreišdamas pamaldumą į savo Švenč. Širdį, jį pavadino paskutiniu savo begalinės meilės įrodymu, kad tik išgelbėjus klystančius žmones. Ir jau nuo tos dienos, kuomet Išganytojas apreiškė šv. Margaretai tą pamaldumą Paray-le-Monial vienuolyne, visa Dievo Bažnyčia tarytum tvinte patvino nauja nepaprastų malonių srove.

Todel ir mes su didesniu pasitikėjimu glauskimės prie Švenč. mūsų Išganytojo Širdies, dažniau artindamiesi prie šv. Sakramentų, stodami į Švenč. Jėzaus Širdies Sąjungą (Maldos Apaštalavimą) ir pašvęsdami visus savo gyvenimo vargus bei rūpesčius galingajai Išganytojo Širdies globai! Tąsyk jau tikrai atsinaujins ir mūsų žemės veidas.

Iš anglų kalbos vertė

T. A. Bistras S. J.

Iš „Dvasios Dienyno“.

Draugaujant su žmonėmis, tenka išgirsti pasiaškinimų, būk nesą būtinios pareigos siekti tobulybės; tai tik Dievo patarimas. Pakanka vlenodai gražiai gyventi, ir tiek.

Tai yra neskiriamas mūsų gyvenimo tikslo nuo priemonių. Siekti tobulybės yra būtina pareiga kiekvieno žmogaus. Tik priemonės renkantis, tą tikslą siekiant, galima laisviau elgtis. Čia jau ne kiekvienas evangelijos patarimas būtinus.

„Aš esu Alfa ir Omega, pradžia ir galas, sako Viešpats Dievas, kurs yra, kurs buvo ir kurs ateis, Visagalis“ (Ap. 1, 8). Taigi Dievas, kaip mūsų pradžia ir pabaiga, reikia mylėti „visa savo širdimi, visa savo siela ir visa savo mintimi“, nes „tai didžiausias ir pirmasis įsakymas“ (Mat. 22, 37—38). Bet meilėje yra tobulybės esmė. O kadangi meilė yra būtina žmogaus pareiga, tai aišku, jog ir tobulybės siekimas yra griežta žmogaus pareiga.

Tobulybė nereikalauja daugiau už sąžiningą pareigos ėjimą. Visą gerai atliekame, kai viską Dievo garbei darome. (1 Kor. 10, 31); nes „ką turi, ko neesi gavęs?“ (1 kor. 4, 7). Ir negana nieko bloga nedaryti, sunkių nuodėmių vengti. Atsiversk evangelijas ir skaityk prilyginimą apie talentus. „Gerai, gerasis... tarne... įeik į savo Viešpaties džiaugsmą“, sako valdovas darbščiajam tarnui. „Piktasis tarne ir tinginis... Šį ne-naudingą tarną išmeskite laukan į tamsybes; ten bus verksmo ir dantų griežimo“ (Mat. 25). Štai ištarmė nieko neveiklanciam tarnui. Pavartyk

evangelijas ir nepamiršk pasiskaityk 14 dangu knygy: nes tik proto apšvietimu ir valios išlavinimu sugebėsi tinkamai tobulybės siekti, o tuo pačiu varysi pradžioje metų užsimojimą dvasios atsinaujinimo darbą.

Nereikia manyti, kad tobulybė reikalauja didžiųjų darbų. Kiekvienas tedaro tai, ką jis gali padaryti sulig savo gyvenimu, kūno stiprumu ir dvasios galingumu. Kas gavo iš Viešpaties penkis talentus, tegul juos tinkamai sunaudoja. Kas tegavo tris talentus, tegul ir jų neužmeta. O kam teteke vienas talentas, tas turi ir mažą daryti dideliu. Tai padarys, tiksliai jį suvartodamas ir giliai mintimi jį globodamas. Dievas veizdi į žmogaus širdį. Juk ir Judas, rodos turėjo gražų tikslą, kai jis krovė pinigus neva vargšams šelpti. Tačiau jį Viešpats pasmerkė, nes jo širdy kas kita virė—gobšumas ir pavydas. Arba įsivaizduok vargšę moteriškę, kuri meta paskutinį skatikėlį bažnyčios aukų dėžutėn. Visa tai brangu Dievo akyse, nes tai daroma širdies nekaltume ir meilėlei.

Kelias į tobulybę—Jėzus Kristus. Kas veržiasi prie Kristaus, tas trokšta tobulybės ir tas iš tikrųjų tobulėja. Vėl nusikelkime dvasia į glimtajį Išganytojo kraštą. Dieviškasis Mokytojas eina per Jėriką. Žmonių minios seka paskui Jį. Visi ištroškę aukštesnio mokslo. Veidmainių pariziejų ir Rašto mokytojų žodžiai, neparemti pačių tobulumu, nebepasotina žmonių sielų. Prie Kristaus veržias ne tik prasčiokėliai, bet ir turtinieji, mokslinčiai, ne tik dievoti asmenys, bet ir didžiausi nusidėjėliai; „nes žmogaus Sūnus atėjo ieškoti ir gelbėti, kas buvo praužę“ (Luk. 19, 10).

„Štai, čia buvo vienas žmogus, vardu Zakiejus, muitininkų viršininkas ir turtingas. Jis norėjo pamatyti Jėzų, kas jis esąs, bet negalėjo dėl minios, nes pats buvo mažo ūgio. Taigi jis užbėgo priešakin ir lipo į moro medį, kad jį matytų, nes ten jis turėjo praeiti. Atėjęs į tą vietą ir pažvelgęs aukštyn, Jėzus pamatė jį ir jam tarė: Zakiejau, lipk skubiai žemyn, nes man reikia šiandien pabūti tavo namuose“ (Luk. 19, 1—5). Štai tobulybės troškimo vaisiai! „Šiandien suteikta išganymas šitiems namams“ (Luk. 19, 9). Argi bedvejotumei, menkas žmogeli, kaip svarbu siekti tobulybės?!

Mano galas yra Dievas, o kelias prie Dievo yra mano Išganytojas. Priemonės siekti galutinajam tikslui yra Bažnyčios sakramentai ir sakramentalijos, o tą tikslą siekiant darbas—mano nuolatinis tobulinimasis. Kas neina pirmyn, tas žengia atgal.

Byras.

Marijos gėlės.

Ant stataus Nemuno kranto, prie lygaus kelio vedančio į nedidelį miestelį N, tarp aukštų liepų ir šakotų klevų stovėjo sena, pairusi daržininko Vingauda trobelė. Vieni trobelės pusę supo rūpestingai auglntas sodelis, kitą vėl gražiai aptvertas daržas, kuriame kasmet augdavo įvairiausių daržovių ir uogų. Šaldas ir daržas buvo visas Vingauda turtas, iš kurio jis ir maitindavosi.

Nors ir labai skurdžiai gyveno daržininkas, tačiau niekados jis nesiskųsdavo dėl savo neturto, niekados nedejuodavo, visuomet buvo

linksma, patenkinta... Tą nuostabią sielos džiaugsmą ir dvasios ramybę teikė jam jo vienturtė dukrelė Onytė, kuri šventė dar tik pirmąsias, rasų neužgautas jaunystės dienas. Ji buvo tikrasis motinos paveikslas, kurią senai buvo priglaudę šaltos Nemuno bangos. Visi kas tik išvydavo Onytę, pastebėdavo joje angelišką nekaltumą, skaidrų džiaugsmą, kuris trykštė tryško iš žydriųjų mergaitės akių. O maloni šypsena niekad nepranykdavo nuo jos raudonų prisirpusių lūpų. Ir mylėjo senasis Vinga das savo dukrelę, mylėjo visa gyvata. Del jos sunkų vargelių vargo, daug naktų nemiegojo, rūpindamasis jai sukurti šviesesnę ateitį, paruošti tiesesnę kelią gyvenimui.

Bet kilni tėvų mellė nuolat atsispiindi ir klekvieno gero vaiko širdyje. Todėl nenuostabu, kad ir Onytė nemažiau mylėjo savo rūpestingąjį tėvelį. Kai jis iš darbo grįždavo nuvargęs, arba jei kartais būdavo nusiminęs, Onytė visados mokėdavo jį paguosti, mokėdavo skausme nuraminti. Priglaudusi jo žilą galvą prie savo krūtinės, ji kaip lakštutė člulbėdavo jam skardžiu balseliu, išbučiuodavo jo kaktą, skruostus, akis. Jam patalėlį minkštai paklodavo ir dažnai darbe pavaduodavo. Taip myluojamas gerosios dukrytės pamiršdavo senasis Vinga das savo vargus, pamiršdavo sunkius rūpestėlius.

Kada atgimdavo linksmais pavasarėlis, kada senelis Nemunas, sutrupinęs ant savo galingos krūtinės stiprius ledo pančius, paskubomis bėgo Baltijos glėbin, kuomet gėlėmis austas margasis kilimas uždengdavo plačiąsias pievas, laukus ir kai mėlynaakės miško žibutės siūsdavo pirmuosius nusišypsojimus saulutei, tuomet daržininko trobelės aplinkuma lyg pavirsdavo puikiausiu žemės rojumi, paslaptingu grožio kampeliu. Sodelyje sužydėdavo tankūs alyvų, narcyzų krūmai; medžiai pasipuošdavo skaisčiaisiais žiedais, daržą užtiesdavo pulki žaluma. Per visą mielą pavasarėlį čia aldėjo lakštutės žavingos dainos ir skambėjo jausmingas gegutės „ku-ku“.

Su atgimusiu pavasariu dar labiau pasireikšdavo Onytės žydinti jaunystė, dar švelnesniais jausmais binguodavo jos krūtinė, dar gražesnes dainas ji dainuodavo, kurių klausėsi tylus Nemunėlis ir šviesūs dangaus žiburėliai...

Netoliese nuo Vingaudų sodybos, kur tęsėsi žiedais sagstytos pievos, ant nedidelio kalnelio, nuo kurio gražiai matėsi miestelis ir visa apylinkė, stovėjo balta, jau gana aptriususi Dievo Motinos koplytelė. Neapsakomai brangiis Onytė šią ramybės vietelę ir dažnai čia ji atskrisdavo kaip plaštakė vingiuotu takeliu, palikusi tėvo namelius, pasikalbėti su švenčiausiąja Panele, pasiguosti geriausajai Motinėlei varge ar nuliūdime. Ilgas valandas ji išklūpodavo įbedusi akis į Mariją, taip meiliai į ją žiūrindą, taip motiniškai šypsandą. Ir pamilo nekaltoji širdis skaisčiausiąją dangaus Leliją, viso pasaulio Karalienę, pamilo ją labiau už viską. Vos tik pražyduosią jaunystelę—brangiausią ir vieningą turtą—Onytė paaukojo Marijai, visus darbus ir mintis tikiai į ją vieną nukreipė. Džiaugėsi Vinga das, matydamas klūpant savo mylimąją dukrelę ties Marijos kojomis, gėrėjosi giesmėmis, kurios plaukė iš jaunos krūtinės Marijos garbei. Jis jautė, kad šis nekaltas kūdikis

išprašys jo nameliams nuolatinę Marijos ir Jos Dieviškojo Sūnaus globą. Taip slinko daržininko ir jo dukrelės saulėtos dienos.

Bet gyvenimas nėra puikliausių žiedų vainikas ar džiaugsmų rinkinys, jame randasi daug širdgėlos ir pilko liūdesio. Tie skaudūs gyvenimo dygiai aplankė ir šios šeimynėlės pastogę.

Kartą Vingaudas sunkiai susirgo, ir Onytės sieloj pasidarė naktis. Beširdė mintis, kad kiekvieną minutę gali netekti mylimo tėvelio, kaip vagis įsiskverbė mergaitės širdin ir išplėšė jai ramybę. Maloni šypsena dingo nuo jos lūpų ir tamsūs nusiminimo šešėliai aptraukė mergaitės veidus. Vienintelį susiraminimą ji rasdavo tik maldoje. Nedžiugino Onytės dabar nei šviesi saulutė, nei aplinkui žydinčios gėlės ir gailioji rasa dažnai vilgė jos melsvasias akis. Ištisas valandas ji budėjo prie sergančio tėvelio; jam tarnavo, jį slaugė ir neramiai laukė jo pasveikstant. Bet ligonis negerėjo: kasdieną jis vyto ir jėgos silpnėjo. Vieną rytą, tartum nujausdamas Vingaudas, kad jo gyvenimo siūlas jau trūksta, pasišaukė prie savęs Onytę ir, priglaudęs ją prie krūtinės, ilgai ilgai tylėjo, nes skausmas surakino jo lūpas; pagaliau tyliu, virpančiu balsu pratarė:

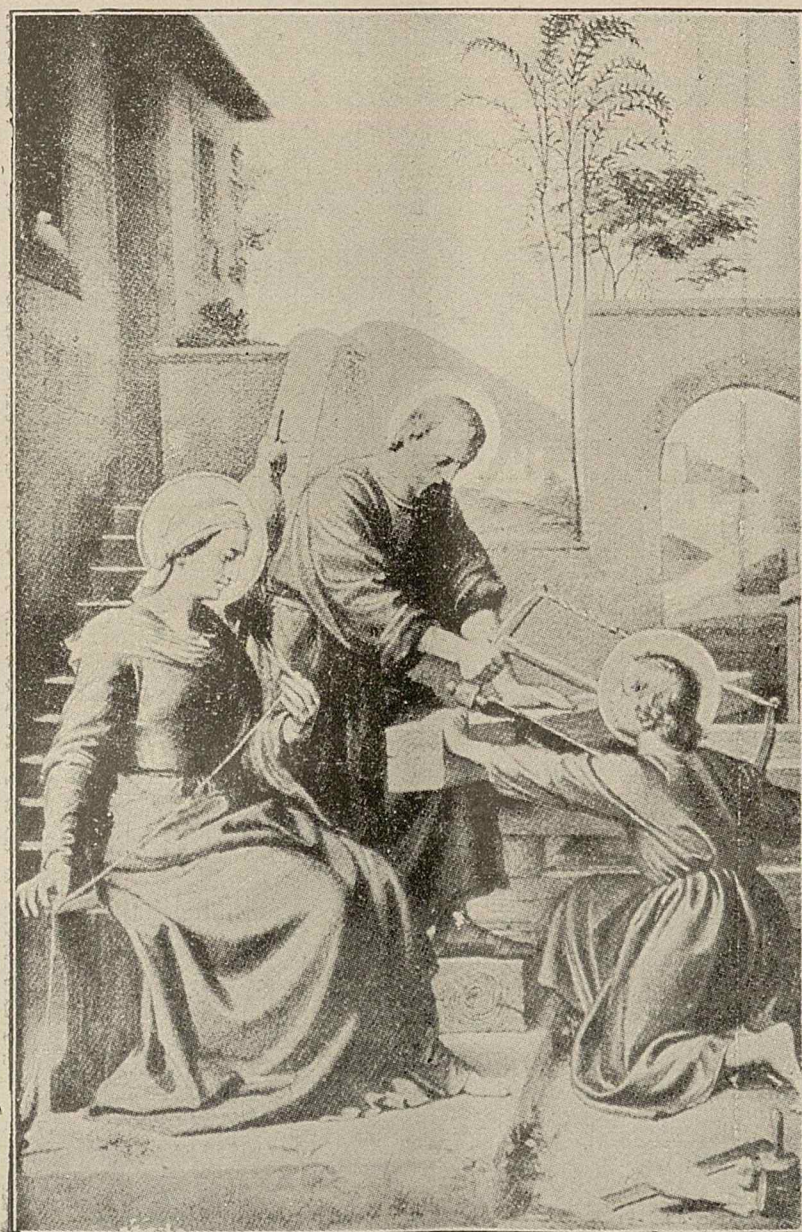
— Dukrelė! man rodos, kad jau netrukus aš tave apleisiu. Matyt, jau Viešpats nori atsilimti mane iš šios ašarų pakalnės savo Karalijon. Bet tu nenusimink, vai, elil! Atmink, jog Marija globoja našlaičius. Ji neapleis ir tavęs. Ji išmels tau pas savąjį Sūnų patvaros ir tvirtybės keliauti per audringąjį pasaulį. Tik mylėk Ją ir neatsitrauk nuo Jos niekuomet...

Daugiau senelis neįstengė kalbėti, tik dar ilgai glostė savo gerosios dukters galvą ir daug sykių bučavo jos kaktą. Bet kas tuomet darėsi Onytės krūtinėj? Koki skausmai varstė jos jautrią širdį? Ji suprato, kaip skaudūs tėvelio ištarti žodžiai, kurie kaip aštrus kalavijas pakirto jos jaunas jėgas, suprato skurdžią našlaitės ateitį, kuri kaip šmėkla stoji dabar prieš jos akis...

— Tėveli, brangusis tėveli!—su skausmo ašaromis maldavo Onytė. — Nepalik mane vieną sunkiems vargeliams, skaudžiai dalelei! Aš dar per jauna, kad pajėgčiau keliauti viena erškėčiuotais takais! Aš eisiu su tavimi, tėveli! — Su tais žodžiais Onytė nutilo, kaip palaužta nendrelė pasviro. Ji apalpo... Trobelėj įsiviešpatavo mirtina tyla. Tik vėjas, atjausdamas Onytės skausmą, gailiai už lango dejavo. Atėjus vakarui, kada skaltveidė saulutė keliavo į tolimuosius kraštus savo patalėlio klotų, Onytė atsipeikėjo. Ji pažvelgė užverktomis akimis į gultinį tėvelį. Jis sunkiai alsavo. Vėl jai prisiminė neseniai ištarti tėvelio žodžiai ir nauja skausmo banga užliejo jos krūtinę.

— Argi iš tikrųjų tamsioji mirtis yra taip žiauri, kad ji galėtų išplėsti man paskutinį džiaugsmą, paskutinę viltį? Nejaugi jau turėčiau dabar netekti taip mylimo tėvelio?—klausinėjo savęs Onytė.

— Ne, jis dar negali mirti! Jo gyvenimo saulėlė turi dar šviesti, nes jai nusleידus, užtams ir mano brangi jaunystė, juoda šmėkla apsiaus mano gyvenimą. Kur aš jauna pasidėčiau be tėvelio, kur galvelę priglausčiau?.. Bet kas man išgelbės jį iš beširdės mirties nasrų? Kas pagailės manęs našlaitės? Kas?.. Žinau, bėgsiu prie Marijos, prie tos geriausios našlaičių Užtarytojos. Ji mane paguos, nušluostys ašaras ir sugrąžins tėveliui sveikatą. Bėgsiu!..



„Ir buvo jiems paklusnus.“

Saulutė jau buvo nusileidusi ir gailioji rasa sidabravo žolynų lapelius, gėlių žiedelius, kai Onytė pasiekė koplytelę.

— Brangiausioji Motinė! gelbėk mano sergantį tėvelį! — Toli nuaidėjo Onytės šauksmas vakaro tyloj. Ji atsiklaupė prie Dievo Motinos statulos, apkabino šventąsias Marijos kojas ir ilgai jas plovė meilės ašaromis. Ir tos ašaros, ta ugninga malda negalėjo nepasiekti dangaus aukštybių negalėjo nesuminkštinti net ir akmeninės širdies. Išklausė Marija savo ištikimosios dukrelės. Jai sužeistą širdį pagydė ir motiniška ranka nušluostė ašaras. Po liepsningos maldos sunkusis akmuo nusirito Onytei nuo krūtinių ir šviesi viltis, kad tėvelis pagis, sužibėjo. Ji pažadėjo Švenčiausiajai Panelei, jei tėvelis pasveiks, per visą vasarėlę, kiekvieną saulėtą rytelį atnešti čia, prie Jos kojų kvepiančių gėlių. Ir turėdama didesnę viltį Marijoj, jau linksmesnė grįžo Onytė namo.

Tėvelį rado ramiai bemiegant. Ryto metą ligonis anksti pabudo. Ir kaipgi nudžiugo Onytė, kai pasišaukęs ją tėvelis pasakė: — Ačiū Dievi! Man geriau... — Nuo tos dienos Vingaudas ėjo vis sveikyn. Jo jėgos stiprėjo. Onytė aiškiai suprato, kad Marija jos išklausė ir sugrąžino tėveliui gėstančią gyvybę. Ir nuo jos veido nuslinko tamsus liūdesio šydas, akyse vėl sušvito laimės saulelė ir džiaugsmo bei padėkos himnai kas dieną skrido iš Onytės lūpų Marijos garbei. Savo pažado Švaisčiausiajai Mergelei ji taip pat nepamiršo. Kai tėvelis pasveiko, Onytė paprašė jį aptverti gražų darželį, kur ji prisėjo įvairiaspalvių gėlių. O koks buvo stebėtinas grožis, kai jos sužydėjo, kai praskleidė savo žiedų taures! Čia šypsojos baltos lelijos, kuklios našlaitės ir dobilėliai; gardžiai kvepėjo raudoni bijūnai ir išdidūs jurginiai. Kas tik uželdavo pas Vingaudą nusipirkti daržovių ar uogų, kiekvienas stebėdavosi darželio kuklumu, nuostabių gėlių puikumu. Visas darželio gėles Onytė pavadino Marijos gėlėmis, kurių prisiskynusi kiekvieną rytelį, braukdama šaltą rytmečio rasą ji bėgdavo koplytėlėn siauru takeliu. Čia pasimeldusi valandėlę ir padėjusi Marijai pluoštą jaunųjų žiedų, svelkindama tekančią saulelę, vėl grįždavo namo. Ir taip kiekvieną vasarą pas Marijos kojas ten kvepia gražiausios gėlės, kurios patraukia savo grožiu pro šalį einančius keleivius, ir didina Marijos garbę.

A. Liesius.

Būk tokia.

*Būk, kaip rytmečio aušrelė,
Kaip pavasario diena;
Tepapuošia tavo kelią
Džiaugsmas, laime, šypsena...*

*Kaip vidudienio saulutė
Būk šviesi, skalsti, melni...
Kuo gi dar norėtum būti,
Ką labiausiai tu myli?*

*Nemylėk pasaulio melo,
Kad ir daug jis ko žadės...
Būk tvirta! Prie idealo
Tau Dievulis kilt padės.*

*Jei myli lelijas baltas,
Jas daržely augini,
Kai ruduo ateina šaltas,
Jų gailiesi ir gini*

*Nuo šalnų... Ir širdį gėlia,
Kai bevystančias matal,—
Vai, laikyk, sesut, širdelę
Savo jautrią nekaltai.*

Pirmoji Žibutė.

Be Dievo nėra laimės.

Viename dideliame mieste, pas turtingą pirklių X atsilankė vienas kunigas. Po vakarienės jie išėjo į kitą kambarį pasišnekučiuoti.

Ten jiems besikalbant pirklys X atsiliepė:

— Didžiai gerbiamas kunige! Jūs kunigai esate laimingiausi pasaulyje žmonės!

— Kodelgi jūs taip manote? — paklausė kunigas.

— Del to, kad ašturdamas daug reikalų su įvaliausiais žmonėmis pasaulyje, tik kunigus rasdavau visuomet laimingais. Neturiu pagrindo manyti, kad visi kunigai būtų veidmainiai ir tik nuduotų esą laimingi. Jei jie toki yra viduje, kaip išrodo iš pažiūros, tai, matyt, kad jūsų luomas tikrai jus daro laimingais.

— Tiesą kalbate! Mes kunigai kas dieną susidurdami su antgamtiniais dalykais, įgyjame vidujinę sielos pusiausvirą ir ramybę, o tai jau ir išviršiniu būdu pasireiškia.

— Taip aš ir maniau. Ar Jūs žinote, kunige, kas ypatingai daro jus laimingais? Man rodos neįspėtumėte apie ką manau.

— O ką gi?

— Apie tai, kad jūs kunigai esate laimingi del to, jog jums kuo mažiausiai tenka įsispainioti ir verstis šios žemės reikalais, jos turtais. Turtas tai didžiausias pasiturinčių žmonių engėjas!

— Tikrai keistą žodį Tamsta pasakel. Aš buvau visai ką kita pamanęs. Man rodėsi, jog vis dėlto kaip tik turtingiesiems žmonėms galima pavydėti laimės. Juk pavyzdžiui kad ir Tamsta, savo automobilu išvažinėjęs po Šveicariją, Italiją, Prancūziją ir Ispaniją, — rodos, galėjai naudotis kiekvienu leistinu smagumu. Tad argi ir begalėtų dar kas drumsti Tamstos laimę?

— Laimę... Ar aš galiu dar būti laimingas?! O, kunige, kaip klaidingai jūs manote apie mane! Aš jums ką kita parodysiu! — Tai sakydamas, jis priėjo prie ginklų spintos, išsiėmė revolverį, padėjo jį ant stalo ir, rodydamas jį su pirštu, prabilo į nustebusį kunigą:

— Ar jūs matote šį instrumentą? Daug kartų aš, kaip dabar stovėjau prie šio stalo labai susijaudinęs. Mano rankos drebėjo ir lyg kokia pikta dvasia kalbėjo: „Daryk pagaliau galą šlam prakeiktam gyvenimui. Geriau mirti, negu taip gyventi!“ Taigi matote, kunige, kaip aš laimingas!.. Verčiau pasakykite man, prabilo jis maldaujančiu balsu: kokių būdu aš galėčiau tapti tikrai laimingu?

Kunigas labai pradžiugo del tokio jo atvirumo. Dabar jam pasitaikė puiki proga pasakyti tai, ką jau senai buvo manęs.

— Pone, aš labai gerbiu jūsų atvirumą ir norėčiau tokiu pat atvirumu atsakyti: be Dievo nėra, tikrosios laimės. Mokslas ir menas tikybos neatstoja. Jie negali patenkinti jūsų širdies. Viešpats Dievas, sutvėręs žmogų ir reikalaujamas, kad jis visą širdį Jam pavestų, negali pasitenkinti, kad ta širdis kuo kitu būtų pripildyta. Man rodosi, kad jūsų gyvenime malda—tai tikra retenybė, šventadieniais šv. Mišių klausymas—jums svetimas dalykas, oėjimas prie šv. Sakra-

mentų — tai jau tiesiog nesuprantamas daiktas!.. Atleiskit man, pone, bet aš norėčiau dar vieną drąsesnį žodelį pasakyti. Nežinau, kaip jūs laikotės iš atžvilgio į šeštąjį Dievo įsakymą, nes negaliu matyti jūsų sielos. Tačiau iš savo prityrimo aš viena galiu pasakyti: laimingus žmones visuomet rasdavau tik tokiose šeimose, kurios būdavo gausios vaikučiais, o ten, kame tik randasi koks vienas kūdikis, kaip jūsų šeimynėlėje veik visuomet vienl rūpesčiai ir vargai teviešpataudavo. Vienas vaikas — vargo vaikas.

— Supratau jus, kunigel! Kalbate tikrą tiesą. Man labai malonu, kad taip atvirai jūs kalbėjote, nes aš labai myliu atvirumą. Tamsta, kunige, pamatysi, kad jūsų žodis puolė ne į uoluotą dirvą. Turiu pakeisti savo gyvenimą, tai nusprendžiu, tik jūs, kunige, savo maldomis padėkite, kad aš tesėčiau tą nusprendimą įvykinti!

Šiandien tasai pirklys ir kunigas senai jau mirė. Kunigas ilgai ir sėkmingai darbavosi didžiuliame mieste, pirklys gi mirė kaipo septynių, gerai išauklėtų vaikų tėvas.

Nuo ano išganingo vakaro jis visai kitoks pasidarė. Gausiai šelpė pavargėlius ir šiaip jau labdaringas įstaigas; dažnai ėjo prie šv. Sakramentų. Jėzaus Sirdies Šventėje jis visuomet su žmona ir vaikais eidavo prie Dievo Stalo. Dažnai, baigęs dienos darbų, jis maloniai šnekučiuodavosi su aukščiaiu minėtu kunigu. Kai kalboje jis prisimindavo aną sugrįžimo prie Dievo vakarą, tąsyk jo akyse pasirodydavo ašaros ir jis kalbėdavo:

— O, kad aš nebūčiau buvęs taip šaltas tikėjimo dalykuose, tai nebūtų buvusi nė taip didelė ir skaudi mano nelaimė. O kaip geras V. Dievas ypač nusidėjėlams! Jis seka paskui mus nors mes einame ir klaidingų kelių. Jis širdies neramumu rodo, kad be Jo nebūsime laimingi. Tikrąjį širdies džiaugsmą aš tik tada radau, kai pradėjau sąžiningai atlikinėti savo pareigas iš atžvilgio į Dievą.

J. Žygonis.

Sirdies laimė.

Oi, laimingas aš jaučiuosi,
Kai pro langą, kambarį
Aš kalbu su saule, paukščiais...
Laimė tad jaučiu savy!

Laimingesnis miške vienas
Tarp tų medžių milžinų,
Prieglobsty gamtos gražuolės,
Pilnas laimės spindulių!..

Kas gal laimę apsakyti,
Kai dėl Kristaus Mellės tos
Artimui galiu tarnauti
Jį pasotint ir paguosti!

Laimingesnis dar jaučiuosi,
Kai bažnyčioj vienas tik...
Ranka ašarą nušluostęs,
Tyliai meldžiu „Nepalik!“

Kad prie Stalo artinuosi,
Troškulį turiu širdy...
Laimingiausias tad jaučiuosi,
Kada Kristus yr many!

Tiesos Sūnus.

Mano kaltybė!

Pasiruošimas prie išpažinties.

Neturėčiau daugiau artintis prie Tavęs. Labai esu pasikeitęs! Kokia nešvari mano siela! Bet vis delto, būdamasaltu, jaučiuosi ir didesnį reikalą stovėti čia kaltininko vietoje.

Taip, aš esu kaltas, esu nedėkingas! Po tiekų malonių džiaugsmų šv. Komunijoje, štai aš ir vėl susitepiu. Po paskutinės Vakarienės aš pasirūpinau Tau vėl užtraukti Kalvarijos sunkenybes. Tu norėjai mane tėviškai prie savęs priglauti, aš gi Tau suteikiau Judos pabučiavimą.

Vis delto po kaltės aš norėčiau dar kartą prisilartinti prie Tavęs, prieiti arti, arti prie Tavo altoriaus, kuris buvo liudininku daugelio mano pasižadėjimų, meilės, ištikimybės... Mat, aš dar giliai, giliai savyje jaučiu meilės prie Tavęs.

Tiesa mano Jėzau, dabar dar aš esu nusidėjęs, bet paskui jau aš visuomet tik Tavęs klausysiu.

*

Tavo tobulumas ir mano menkumas štai randasi priešais vienas kitą. Koks priešingumas. Bet kiek šviesos mano sielai. Tavo gerumas, kuris neleidžia Tau atsitolti nuo manęs, pastatytas prieš mano nedėkingumą, sušvinta naujais Tavo meilės atspindžiais. Mano nuodėmė priešais Tavo šventumą atskleidžia Tau visą mano niekšingumą. Mūsų širdys priešais Tavo Esybę viena kitai parodo iš vienos pusės nuostabaus gražumo pasaulį ir iš kitos didelį žmonijos nepastovumą.

Del tokio priešingumo privalau, mano Jėzau, vis geriau pažinti Tavo gerumą, kurį aš taip įžeidžiau ir tą nuodėmės sunkumą, kuris mane dabar taip slėgia.

Tai gi leisk man nors kiek čia su Tavimi pabūti. Leiski, kad priešais Ostijos grynumą suprasčiau, kokia yra mano siela.

*

Kas išeitų iš manęs, jei aš su savo kaltės sunkumu eičiau klaidiodamas tarp pasaulio tvarinių? Ko aš galiu tikėtis iš jų? Iš nusidėjęlių susilaukčiau negarbingo pritarimo ir pagyrimo. Iš išpuikėlių užgaunantį paniekinimą. Iš beširdžių žmonių begalinį papeikimą. Iš girtuoklių kurstymą pulti dar į didesnius nusidėjimus. Iš gerųjų paskatini-
mą eiti prie Tavęs, nes iš jų burnos juk niekuomet neišplauks blogas žodis.

Del kogi aš negrįžtu dabar, mano Jėzau? Pasaulyje juk aš pražūsiu iš nusiminimo. Ir mano sąžinės balsas ten liks be paguodos. Bet Tu niekuomet nepalaiminai bevیلčio nusiminimo, ir niekuomet neatsakel paguodos.

*

Aš begaliu vien lieti * kruvinas mano sielos ašaras: tai yra mano didžiausias turtas. Nuodėmė išnaikino visoki turtą, liko tik ašaras: ir aš jas sūdedu po Tavo kojomis.

Kaip gera man raudoti arti To, Kuris jau tiek ašarų nušluostė! Man rodos, kaip iš mano akių bėga mano skausmo bangos, taip lygiai ir iš mano širdies dingsta mano nuodėmės.

Ir T, ką beveiki, mano Jėzau? O, Tu man atveri savo rankų ir kojų žaizdas, pervertąjį šoną ir vėl esi pasirengęs išlieti savo Kraują už mano sielą. Ir aš štai esu pasiruošęs jį priimti... prašau Jo... Jame sūdedu visą savo tikėjimą... ilgiuosi Jo kaip naujo atgimimo vandens.

Aš einu į šv. Magdalenos vietą. Nusizėminu ir klaupiu ties Tavo kryžiumi. Tuo tarpu mano širdis plyšta, lyg balzamo indas lieja to balzamo tiek, kiek Tavo įžestajai Širdžiai patinka.

O, kaip gražu yra verkti prieš Nukryžiuotojo paveikslą. Bet man to dar negana. Artinuosi prie Tavęs ne paviršutiniškai bet iš visos širdies. Noriu Tavyje rasti dangiškos gyvybės ir tiesos šaltinį. Trokštu vėl atrasti tą meilę, kuri iš altoriaus žiūrėtų į mane su dviem pilnom pasi-gailėjimo akim, matyti ištiestas Tavo gailestingas rankas mano palai-minimui, Širdį pilną gerumo mano kaltėms atleisti. Aš noriu galutinai surasti mano Jėzų, Jo ieškau ir iš Jo laukiu vienintelio žodelio, pasi-gailėjimo, meilės, gyvenimo.

O mano Gerasis Jėzau! Vien tik Tavo meilė atvedė mane iki čia, prieš Eucharistiją, prie pasiluosavimo nuo sąžinės graužimo. Savo gau-siomis malonėmis palaimink šitą naują mano žygį.

Duok šviesos mano sąžinei, kad aš pažinčiau mano nuodėmių sunkumą. Siųsk į mano širdį meilės ietį ir ją atverk mano širdies skausmą. Įpilk nors kiek jėgos, kad turėčiau pastovų supratimą, tvirtą pasiryžimą daugiau niekuomet Tavęs neužgauti.

Tu esi Angelų valgis ir man sugrąžink angelišką tyrumą. Esi stipriųjų Duona, atleisk mano sunkius nusidėjimus. Esi meilės Dievas, uždek mano širdį šventa Tavo meilės liepsna.

Jėzau, dabar aš einu gauti iš Tavo tarno Tavo alleidimo, bet būk tikras, aš vėl greit sugrįšiu! Po tiek nusidėjimų privalau sugrįžti, kad savo dvasios žvilgsniui, pasipuošęs malone, Tave pralinksminčiau. Sugrįšiu dėl to, kad likęs laisvas nuo savo nuodėmių, noriu būti vien Tavimi pripildytas. Sugrįšiu greit... Tu parenk man savo Puotą. O, tas Kūnas. Kraujas. Siela... Dieviškumas! Kaip ilgai aš sugaišau!

O Jėzau, palauk... dabar jau aš greit sugrįšiu!

Lūšnų Juozas.

Nuplauki savo sielą.

Menkam rasos lašely,
Šaltinio vandeny
Nuplauki savo sielą,
Kad būtų ji skaidri.
Nelauk, žmogau, kol žemės
Purvai ją pražudys,
Kol ji drėgmėj kaltybių
Be ženkle surūdys...

Bern. Brazdžionis.

LEISKITE MAZUTĖLIUS PRIE JĖZAUS!

Aš noriu ten eiti, kame Jėzus yra!

Toli, toli į vakarus nuo mūsų šalies yra didelis Anglijos miestas, Londonas. Tame mieste gyveno prieš keletą metų vienas klaidatikis-protestantas. Jis turėjo, ką tik žmonės turėti gėdžia. Nes Dievas jam davė gerą sveikatą; jis turėjo tokią pelningą vietą, kad vargas ir skurdas jam buvo visai nežinomas, o kas dar daugiau, jis turėjo ir vieną gerą dukrelę. Taip jis būtų buvęs visiškai laimingas, jei jam nebūtų trūkę dar vieno didelio turto—katalikų tikėjimo! Jis jį gerai pažinojo ir labai brangino. Bet ligi šiol dar nebuvo sugrižęs į tikrąją mūsų Dieviško Išganytojo įsteigtą Katalikų Bažnyčią ir tai tik dėl to, kad tąsyk jis būtų turėjęs apleisti savo pelningą vietą, kuri jam buvo duota tik kaip protestantui.

Kada tai dukrelei jau sukako penkeri metai, tėvas kartą ėjo su ja į vieną Londono katalikų bažnytelę. Jis ten viską jai išrodė ir paaiškino. Mergaitė atsidėjusi klausėsi ir stebėjosi. Nes ji dar nė syki nebuvo mačiusi tokios bažnyčios.

Bet kada jie priėjo prie didžiojo altoriaus, ji ten pasibėgė prieš altorių degančią lemputę, kurios švelniai raudoni spinduliai spindėjo net ant grindų.

— Kam dega ta lempelė? — paklausė ji savo tėvelio.

— Ta lempelė dega dieną naktį ir ji skelbia, kad ant to altoriaus gyvena mūsų Viešpats Jėzus, ten, už tų mažų aukso durių.

— O, tėveli, ar aš dabar negalėčiau pamatyti Jėzų! — prašėsi ji.

— Vaikeli, tu matai, kad tos durielės užrakintos ir jų negalima dabar atidaryti. O jei kas mums dabar jas ir atrakintų, tačiau tu vis dėlto negalėtumei pamatyti Jėzaus, dėl to, kad Jis ten gyvena pasislėpęs po maža, balta duonos priedanga.

— Bet aš taip karštai norėčiau pamatyti Jėzų, tėveli! — sakė vėl mergaitė...

* * *

Tą pačią dieną tėvelis ir jo dukrelė ėjo į didelę protestantų bažnyčią. Bet, matyt, šitoj bažnyčioj neatsirado nei altoriaus nei prieš jį lemputės.

— Kame gi čionai randasi toji lempelė? Aš jos nematau! — paklausė nustebusi mergaitė.

O tėvas turėjo jai prisipažinti:

— Vaikeli, lemputės čia nėra, nes ir Jėzaus čia nėra altoriuje!.. Tik katalikų bažnyčiose gyvena Jėzus.

— Kokie laimingi katalikai! — sušuko maža mergaitė.

Ir nors ji buvo tik penkerių metų, tačiau ji greitai suprato, kokia didelė nelaimė žmonėms gyventi visą savo amžių be Jėzaus, ir kokie

laimingi katalikai, kad jie turi Dievišką Išganytoją visados pas save, kad jiems galima, kada tik nori, su Juo maldoje susikalbėti. Jo visuose savo varguose pagalbos prašyti, Jam sakyti, kaip karštai jie Jį myli.

Ir jau nuo to laiko, kada toji mergaitė pamatė katalikų bažnytelę ir tą altorių su amžina lempute, — ji daugiau jau nieku gyvu nenorėjo eiti į protestantų bažnyčias, kuriose nei lempelės nei Jėzaus nebuvė. Ji visados sakė:

— Aš tik ten noriu eiti, kame Jėzus yra!

Tėvas, girdėdamas jos tokius žodžius ir matydamas savo dukrelės norą tapti katalike, pagaliau nebegalėjo priešintis Dievo malonės balsui, kuris jo širdyje jau nuo senai, rodos, ir jam šaukte šaukė:

— Eik ten, kame Jėzus yra!

Ir tąsyk jis galutinai pastryžo su savo pamaldžiąja dukrele ir kitais artimais asmenimis tapti katalikais. Tiesa, tąsyk jis neteko savo pelningos vietos, tačiau jis dabar buvo visiškai laimingas, nes už tą apleistą vietą jis buvo laimėjęs kitą daug didesnį turtą — katalikų tikėjimą ir drauge su juo Dieviškąjį Išganytoją, Jėzų Kristų Švenčiausiame altoriaus Sakramente.

Ka...s.

Vaikučių malda ir debesis pramuša.

Tėvas R. S. J. štai ką man papasakojo: Prieš keletą metų pas mane atėjo viena mergaitė pagalbos prašyti.

— Tėveli, pagelbėkite man — maldavo ji.

Ir ji stovėjo verkdamą ir rodė, kad ne tik jos veidelis maldavo, bet sykiu rodos prašė ir jos žydriosios akys, kuriose spindėjo gailios ašaros:

— Tėveli, pagelbėkit man!

— O kas tu esi, vaikeli? — aš jos paklausiau. — Kuo galėčiau aš tau padėti?

— Mano vardas Marytė. Aš labai norėčiau, kad mano mylimasis tetušis pasitaisytų...

— Argi jis taip labai ant tavęs pyksta?

— Ne ant manęs jis pyksta, — atsiliepė ta geroji mergaitė, — bet ant Dievo! Jis visai nebesimeldžia, juokiasi iš Dievo ir tikėjimo, ir tik prieš dešimt metų jis buvo paskutinį kartą išpažinties.

— O pasakyk man, Maryte, ar tu labai nori, kad tavo tėvelis atsiverstų?

— Ir dar kaip! — atsakė ji! — Aš kasdien papasakoju apie tai Gerajam Dievui, prašydama, kad mano tėvelis būtų toks pat, koks jis ir pirma buvo, kad jis vėl taptų geru žmogumi ir kad mano motinėlei nebereiktų taip daug raudoti. Todel ir nuėjus mokyklon, aš stengiuosi ramiai sėdėti ir tylėti, o sugrįžusi namo, aš pirma priuošiu nuobodžias pamokas. Saldainius aš dažniausiai elgetoms dovanoju. Bet vis dėlto tas tėvelis nepasitaiso ir gana. Gal Dievas manęs neklauso?

— Nenusimink, mano vaikeli, Dievas ir tavęs klauso, ir tu pamatysi, kaip gražiai Jis tavęs išklausys. Tik reikia ir toliau taip daryti, kaip tu ir iki šiol elgeisi.

Dviem savaitėms praėjus geroji Marytė vėl paklabeno į mano kambario duris.

— Tėveli, per šias dvi savaites aš gėriau kavą visai be cukraus ir dar daugiau meldžiausi už savo tėvelį. Bet jis vis toks pat pasiliko, koks ir buvo. Argi aš galėčiau dar ką daugiau daryti?

Aš ją guodžiau, kiek galėjau, sakydamas:

— Maryte, nenustok melstis! Tavo tėvas pasitaisys. Bet kada tai įvyks, tik vienas Dievas žino. Reikia dar truputį kantrybės.

Mergaitė, išgirdusi tuos žodžius labai nuliūdo, bet pagaliau ji, nulenkusi galvutę tyliai pasakė:

— Na, jeigu Dievas jau taip nori, tai dar šiek tiek palauksiu.

Atėjo niurloji žiema su savo šalčiais ir sniegu. Kartą pasaukė mane kažkas į bažnyčią, kurioje jau visą valandą viena maža mergaitė meldėsi. Ji vaikščiojo tai prie didžiojo altoriaus, tai prie Švenčiausios Panelės paveikslų. Paklausta, ką ji čia daranti,—ji sakėsi, būk aš visa žinąs. Bet aš nieko nežinojau apie tai. Tad greitai nuėjau į bažnyčią. Ir kaip aš nustebau, pamatęs, jog tai buvo mano senai pažįstamoji Marytė. Tik ji dabar buvo apsivilkusi palaikiais drabužėliais ir visa drebėjo nuo šalčio.

— Maryte, ką tu čia darai? Eik namo šildytis! Juk tu visiškai peršalsi, taip ilgai besimelsdama, ir tai dar šitokiame šaltyje! — tariu aš jai pasilenkęs.

Tuomet ji vėl pažvelgė į mane savo nekaltomis akimis ir, kad be manęs niekas negirdėtų, tyliai man prašnabzdėjo į ausį:

— Aš tai padariau už savo tėvelį! Kadangi jo širdis taip šalta prie Dievo, tai aš norėjau bent truputį pašalti, kad Dievas ją vėl sušildytų!..

— Na dabar jau Dievas turės tikrai išklausyti tos mergaitės maldą!—maniau sau vienas ir kantriai laukiau, kada tai įvyks... Štai atėjo ir Velykų šventės. Visi žmonės buvo linksmi, nes šiandien Dieviškasis Išganytojas kėlėsi iš numirusių! Bet visų linksmiausia buvo dabar mūsų pamaldžioji Marytė. Mat, kuomet bažnyčios varpai šaukė visus žmones šv. Mišių klausytų, matyt, ši kartą ir Marytė jau nebe viena skubėjo bažnyčion. Ne, šiandien kartu su jaėjo ir jos tėvelis, kuris vakar jau buvo išpažinties, o šiandien drauge su Maryte susitarė eiti prie Dievo Stalo. Pakelėje abudu mane sutiko. Marytės akys blizgėjo džiaugsmo ašaros. Ir ji mane pasveikinusi tyliai prašnabzdėjo:

— Tiesa, Gerasis Dievas manęs išklausė!

O jiems nuėjus, aš dar ilgai mąščiau apie taip didelę Marytės meilę prie Dievo ir jos mylmojo tėvelio. Tąsyk man vėl atėjo į galvą tas teisingas pasakymas:

„Vaikųčių malda ir auka net debesis pramuša!“

Ka...s.

Kuomet tu norėtum mirti?

Buvo graži vasaros diena. Mažas Jonukas pirmą kartą priėmė gerą Jėzų į savo nekaltą širdį. Visi jo namiškiai labai tuo džiaugėsi. Jo tėveliai, broliukai ir sesutės sėdėjo linksmi apie stalą. Saulei jau leidžiantis už tolimųjų miškų ir kalnų, gerieji Jonuko tėvai šį tą užsiminė ir apie savo vaikučių ateitį.

— Na, klausykite, vaikai, o kada jūs norėtumėte mirti?—paklausė pagaliau tėvas.

Koks nepaprastas klausimas! Visi vaikai išsyk nutilo.

— Aš norėčiau mirti,—tarė pagaliau vienas jų,—tapęs įžymiausiu gydytoju ir padaręs daugelį žmonių laimingais.

O kitas išdykėlis net norėjo gyventi tol, kol jis būtų apkeliavęs aplink visą pasaulį.

— O aš, rimtai kalbėjo mažasai Vytautas, aš norėčiau mirti tapęs kunigu arba, jei to nebūtų galima, tainorėčiau būti bent vyskupu!

Visi namiškiai pradėjo gardžiai juoktis iš to mažojo karžygio, kuris jau susyk norėjo vyskupu tapti...

Tik mūsų mažasis Jonukas dar visai neatsiliepė. Jis tyliai sėdėjo prie stalo ir rodė, kad jis vis džiaugiasi savo Pirmosios Komunijos laime. Pagaliau tėvas ir jo paklausė:

Na, Jonuk, pasakyk, o kada gi tu norėtumei mirti? Bet Jonukas visas paraudonavęs atsakė:

— Tėveli, tai aš tik paskui galėsiu pasakyti mamytelį ausį... Ir tik po keletos valandėlių, prieš eidamas gulėti, Jonukas prisitartinęs prie savo mylimosios motinėš jai prašnabzdėjo:

— Mamyte, ar tu žinai, kuomet aš norėčiau mirti?

— Na, gerai pasakyk, man tai bus labai įdomu žinoti.

— Egi pirmą negu aš padaryčiau pirmąją nuodėmę!

— Jonuk, tai reiškia, kad tu nori visą savo gyvenimą išlikti be didesnės nuodėmės?!—tarė nustebusi ir giliai sujaudinta motina.

— Taip, mamyte!—tarė Jonukas nedrąsiai, bučiuodamas jos ranką.

— Oi, Jonuk, kaip aš džiaugiuosi, kad gerasis Jėzus šlandien tau suteikė tokį kilnų troškimą!—pasakė jį bučiuodama mylimoji motutė. Ir Jonukas pastebėjo, kaip josios akyse sublizgėjo džiaugsmo ašaros. Tiksliai jis nepamatė, kaip tą vakarą jo motinėle prieš eidama gulėti dar ilgai, ilgai meldėsi už savo vaikučius, pavesdama juos Švenč. Jėzaus Širdžiai ir Dievo Motinos globai.

F. K.

Ar tu žinai?

Ar tu žinai, kad kiekvienoje katalikų bažnyčioje randasi Švenč. Sakramentas?

Ar tu žinai, jog taip mažam ir apvaliam baltos duonos paplotėlyje tikrai yra mūsų Viešpats Jėzus Kristus su savo Švenč. Kūnu ir Krauju, ir kad Jis trokšte trokšta tokiu būdu dažniau įeiti ir į tavo širdį?

APIE KATALIKŲ MISIJAS.

Kyniečiai pasninkautojai.

Kynuose dažnai sutinkama sekta, kuri kaip ir visi stabmeldžiai praktikuoja savotiškas apeigas ir ceremonijas, dažnai priešingas liaudies malonumams ir skoniui: tokia yra pasninkautojų sekta.

Jų pasninkavimas remiasi susilaikymu nuo kiekvienos rūšies mėsos, taip pat viso to, kas yra kilę iš gyvulių, kaip kiaušiniai, riebalai, pienas ir tt. Toksai maitinimosi būdas Kynuose yra išlikęs nuo pačių seniausių laikų. Daugelis kynų taip pat karštai susilaiko ir nuo vedybų.

Sy-lin prefektūroj išbuvo porą metų. Pažinojau kai kuriuos šios sektos žmones ir turėjau progos dažnai su jais susieiti ir pasikalbėti. Su vienu rašytoju, kuris skleidė tą mokslą savo raštais, teko man ir pasiginčyti apie tos sektos mokslą ir dėsnius.

— Kuris jūsų religijos įsakymas yra pirmutinis ir didžiausias?

— Nežudyk to, kas gyvuoja! — atsakė jis neabejodamas.

Jam greit padariau pastabą, kad jo įstatymai negalimi, neįvykdomi, ir kad jis pats negalys jų išlaikyti.

— Tik žiūrėk, Tamsta kiek skruzdžių, vabalėlių, vabzdžių, gyvūlėlių gyvuoja lygiai kaip mes ir Tamsta; tai ir neturėtumėte jų mindžioti ir žudyti, vaikščiodami keliais iš vienos vietos į kitą. Kaip tačiau jūs galite sakyti visiems: Neatimkite gyvybės?! Neišmintinga būtų ir pasiduoti nuodingoms gyvatėms, plėšriems žvėrims save esti...

Žmogelis atsidusęs sakė:

— Maža yra gerų žmonių, kurie galėtų išlaikyti šį įsakymą.

— Ne tik mažas jų skaičius, bet nėra pasaulyje nė vieno žmogaus, kuris galėtų tą įsakymą pilnai išlaikyti. Todėl ir tavo religija nėra visiems pritaikoma; taigi ji ir negali būti tikra.

Kitą kartą atslankiau Sy-lin'e. Katalikai čia jau buvo pasistatę bažnyčią palaimintojo Chapdelaine garbei. Vienas kynietis priežęs prie manęs prašė vaistų. Aš jį pasikviečiau į savo kambarį, daviau vaistų ir mes pradėjome kalbėtis. Jis pirmasis ėmė klausinėti apie mano religiją, kuri moko gera daryti ir kalba apie dangų geriems ir pragarą — blogiems.

— Gerasis žmogau, man rodos, kad tu jau gana pažįsti mano religiją, rasi, nelaikytumei man blogu, jei aš paklausčiau ir apie tavo religiją. Aš garbinu dangaus ir žemės Sutvėrėją; o Tamsta ką garbini?

— Esu vegetaras ir nieko daugiau nebetrokštu, kaip tik visuomet išlikti tyru ir pasiekti dangų.

— Na, ir dėl ko tamsta tiek daug pasninkautumei? Juk išaugai geroje aplinkybėje, buvai geras žmogus: dabar pasenai... Ir toks aštrus ir gan ilgas susibaudimas...tai jau tikrai esi tyras kaip krikščionas...

— Reikalinga pasninkauti del nuodėmių, nes jas galima išnaikinti tik atgailaujant—pasninkaujant.

— Tai jau tur būt, tavo gana didelės nuodėmės, del to esi vėčiamas pasninkauti?

— Aš esu be nuodėmių!.. Bet tos nuodėmės tai yra mūsų protėvių palikimas; ir visa tai, ką galima daryti, mes privalome daryti, neatsižvelgdami į nieką.

— Tai tu esi tas, kuris atgailauji už protėvių kaltes, ir kol kas dar nesi išpirkęs tos skolos, o tiek jau laiko kaip meldies, o kur tavo privatinis patenkinimas tavo apetito?

— Negalėsiu niekuomet pasiekti pilnutinės tyrumos išpirkimui mūsų skolų ir išnaikinimui nuodėmių.

— Na, pažiūrėkim... Sakei, kad protėviai turėjo nuodėmių; bet ar žinai kam jie nusidėjo? Kadangi nuodėmė yra nusižengimas prieš įstatymą, o įstatymas yra išraiška vieno viršininko valios, kuris duoda įsakymą; tai kuris tas viešpats kurį jie buvo įžeidę?

Senelis į tuos klausimus nieko nebeatsakė—nežinojo; jo dvasia taip giliai nebesiekė. Apie tai niekuomet nebuvo girdėjęs.

— Jūs nežinote tokio Viešpaties, kurį tavo protėviai būtų įžeidę; gerai, aš tau pasakysiu: svetimtaučiai turi išlaikę Jo vardą. Jis yra dangaus ir žemės, žmonių ir gyvulių, augalų ir visų gyvių Tvėrėjas. Jo reikia melsti dovanojimo ir nuodėmių atleidimo.

Mano gerasis žmogus susimąstė. Galvą pakėlęs ir pamatęs ant sienos kabantį kryžių, paklausė:

— Kas yra tas prikryžiuotasis prie kryžiaus?

— Tai yra Žmogus, kuris padeda mums vengti nuodėmių, išpirkti mūsų skolas. Ir tačiau Jis, būdamas be nuodėmių, yra savo laisva valia pasilaukojęs už mus ant kryžiaus. Viso to galėjo išvengti, bet Jis nenorėjo, troško būti prikaltu prie kryžiaus del mūsų nuodėmių. Matai, koks Jis geras!

Visas patenkintas paklausė: Ar visa tai tiesa?

— Taip, tikrai! Yra 1900 metų kaip yra miręs už mus.

Senelis keldamasis sušuko: Dabar tik Jį tegarbinsiui!

Pasitraukęs porą žingsnių atgal parpuolė ant kelių, ištiesė į Nukryžiuotojo paveikslą savo nuo darbo surumbėjusias rankas, ir širdingai meldėsi. Kai atsikėlė, dar daugiau papasakojau apie Jėzų ir jis pasiryžo eiti ir skelbti tą mokslą. Taip mes ir atsiskyrėme.

Aš tuo pat metu apleidau Sy-lin'ą, o jis uoliai tęsė apaštalavimo darbą. Jis lyg kokia žvaigždė žibėjo stabmeldžių tarpe, bet aš jau daugiau jo nebesuėjau, rasį numirė senukas.

Iš „Jėzuitų Misijos“ C. Testore, S. J.

Vertė Lakšutė.

*
Noriu rasti ten ramumą,
Kur Dievo galybė,
Dvasiai tą sparnų lankstumą,
Ir būdo tvirtybę,

*
Kad suprasčiau visą tiesą
Pasaulio menkumą,
Širdžiai gaučiau meilės šviesą,
Iš dangiškų rūmų.

P. Norbutas.

Du nauji kankiniai Kynuose.

Nežiūrint didžiausių persekiojimų vis delto ir iki šiol dar randasi daug Kynuose likusių kat. seserų ir misijonierių, apie kurių likimą neturim jokių žinių.

Žuvusiųjų misijonierių tarpe daugiausiai yra dabar kalbama, rašoma apie dviejų tėvų Jėzuitų nužudymą. Vienas jų, Tėvas Vanara, buvo ką tik atlaikęs šv. Mišias Tėvų Jėzuitų bažnyčioje netoli Nan-King. Staiga įbėgo į zakristiją vienas ištikimas kynietis katalikas ir visas uždusęs sušuko:

— Tėveli! Nepaprastas pavojus!.. Skubinkitės ir kuo greičiausiai bėkit į uostą!..

— Gerai! — atsakė T. Vanara visakam pasiruošęs. Bet gal dar aš suskubėčiau užėiti į savo kambarį šio to pasilimti?..

— Ne, nei Jau tam dabar nėra laiko! — ragino rūpestingasai kynietis.

Ir nors jisai ir labai troško pasilikti ir drauge kentėti su savo mylimaisiais krikščionimis, tačiau savo parapijiečio raginamas jis nutarė bent trumpam laikui pasislėpti. Todel jis greitai apleido namus ir skubėjo per sodą uosto linkon. Bet jau buvo per vėlu. Ties sodo vartais jau tykojo to kunigo gyvybės visas būrys sukilėlių. Ir vos tik jie pamatė besartinantį tėvą, tuojau paleido į jį keletą šūvių ir jis mirtinai sukiubo vietoje. Jo draugas, Tėvas Diugu (Dugout), pasigėdęs ėjo ieškoti Tėvo Vanaros. Tačiau vos tik jis pravėrė duris į sodą, kaip tuojau keletas šūvių patalkė į jo galvą ir Tėvas Diugu, lygiai kaip ir jo bendradarbis, visas savo kraujuose paplūdęs, sukiubo ant žemės.

Abudu tėvai pasižymėjo kalpo nepaprastai stabmeldžių apaštalai. Ilgą laiką teko jiems būti profesoriais ir užimti kitas aukštesnes vietas. Ir štai dabar mes matėme, kaip jie savo krauju pašlakstė neramosios Kynijos žemę, kad Dievas dar labiau palaimintų juodviejų pasėtą sėklą. O mirti jie buvo jau pasiruošę. Antai, Tėvas Vanara dar prieš šių metų Velykas, rašydamas laišką savo sesutei į Turiną (Italijoje), iš kur jisai buvo kilęs, jau aiškiai jai užsliminė apie savo nujaučiamą mirtį ir prašė jos neliūdėti, bet melstis už persekiojamuosius krikščionis plačiojoje Kynijos šalyje!.. Koks būtų tų misijonierių džiaugsmas danguje, jeigu ir mes suprastume šitą jų troškimą?!

Kokia graži auka!

Kaip jau žinote, „Žvaigždės“ Redakcija renka pašto ženklus, pini-gus ir pan. dalykus katalikų misijonieriams šelpti stabmeldžių kraštuose. Tokių aukų atsiunčia ir daug vaikučių, kurie mielai aukoja savo sutau-pytus centelius ir renka pašto ženklus taip kilniam tikslui. Bet labiausiai mus nudžiugino 9 metų berniukas iš Jovainių, kuris prieš porą savaičių mums atsiuntė 700 gražiai sutvarkytų pašto ženklų, sakydamas: „Šituos ženklus aš aukuoju stabmeldžių misijoms, norėdamas tuo bent kiek atsidėkoti Jėzui už Pirmąją šv. Komuniją, prie kurios aš šiemet priėjau!“

Tikrai laiminga tokia šeimyna, kuriose randasi taip kilnūs Švenč. Eucharistijos karžygiai!

Iš katalikų pasaulio.

Guadaljar'os kankiniai.

Meksikos katalikų persekiojimas dar tobesciaučia nepaliaujamu įnirtimu. Ypatingai Jalisko's apskrities mieste Guadaljar'oje. Kallstai vargina ištikimuosius katalikus nepaprastu aštrumu. Liberalų bei socialistų spauda apie tai, žinoma, nieko nerašo. Griežta ir akyli cenzūra sulaiko kiekvieną jiems nemalonią žinią, slunčiamą į platųjį pasaulį. Bet netikėtai aplenkęs ją pasiekė mus ilgas laiškas, kurio jaudinanti turinį sutrumpintai čia paduodame:

Guadaljara 10. IV . 27.

Pirmos balandžio m. dienos rytą kareiviai apsiutė vieną nežymų namą, kuriame slapstėsi Anaklet'as Gonzalez Flores ir trys broliai Varg'ai Gonzalez'ai, ištikimiasis jo (pa) bendradarbiai.

Anaklet'ą Flores visai neteisingai apskundė esant kunigą ir kaltino jį už vadovavimą nužudyme inžinieriaus. p. Vilkin'o. Bet tikroji jo suėmimo priežastis buvo ta, kad jis darbavosi didžiausiu uolumu, gindamas šv. Bažnyčios reikalus. Jis išleidirėjo griežtos katalikiškos dvasios savaitraštį „Atnaujinimas“, kurį valdžia netrukus nusmelkė. Vėliau sutvėrė ir vadovavo Meksikos katalikiškai „Tautos Sąjungai“, kurios tikslas—apginti iš pamatų griaujamą katalikiją. Ir nebijodamas taip pavojingų laikų, išleido kitą savaitraštį, Sąjungos ordeną „Kardas“. Nors nuolatinėmis kliūtėmis valdžia trukdė tą kilnųjį darbą, bet jo triūsą dėka laikraštis pasisekė 30. 000 prenumeratų.

Taigi Anaklet'as, nebetatydamas kitos išeities, pats pasidavė savo priešams, tik prašė neliesti jo bendradarbių. Jo prašymo nepaklausė. Suėmė visus keturis ir nuvilko į kareivines,—tą modernųjį amfiteatrą. Valgyti, žinoma, niekas jiems ten nedavė.

Apie 2 valandą prasidėjo žiaurus kankinimas. Anaklet'ą pakabino už nykščio, pradėjo baisiai plakti ir badyti peiliais kojas. Kankindami jį klausinėjo įvairių slaptų dalykų,—svarbiausia gi liepė pasakyti Vyrlausio Ganytojo pasislėpimo vietą. Jis gi ne tik nieko neišdavė, bet priešingai—visa kentėdamas stebėtina kankinio drąsa, ragino dar aplink jį stovinčius draugus drąsiai mirti už Kristų...

Budeliai, nebetverdami pykčiu, perskrodė peiliais jo krūtinę, išplėsdami paskutinę gyvybės kibirkštį. Po jo laukė likusių trijų brolių panašus likimas. Du iš jų sušaudė, o trečią dėl nežinomų priežasčių gyvą paliko. Tris lavonus atidavė giminėms,—ketvirtąjį paleido gyvą.

Ar tėvai juos išvydę nuliūdo? Nel Džiaugte džiaugėsi ir nevertais skaitėsi turėti du sūnų kankinių danguje.

Laidotuvės — triumfas.

Kankinių karstus papuose sukryžiuotomis palmių šakomis ir baltų bei raudonų rožių vainikais.

Anaklet'o Flores kūnas buvo laikomas nepaprastoje pagarboje. Jo kraujais permirkusį drabužį tuojau sukarpė į mažus gabalėlius ir išsidalino minia kaipo relikvijas. Net iš jo subadytos krūtinės tekančių kraują šluostė skepetomis ir ėmėsi su savim.

Anaklet'ą Flores laidojo sekančią dieną 3^{1/2} val. po pietų, kitu du—keleta valandų vėliau. Laidotuvėms susirinko neapmatoma žmonių minia, nežinurint luomų skirtumo. Pavyzdgingiausia tvarka ir susitelkę traukė visi kapinių link. „Kad šv. Bažnyčios priešininkus nužeminti teiktumeis“, — girdėjosi garsus vyriškio balsas. „Tavęs meldžiame, išklausk mus, Viešpatie!“ — atsakinėjo užlančiu balsu minia. „Kara-lienė kentėtojų!“ „Melskis už mus ir už katalikiškąją „Tautos Sąjungą!“

Kapinėse drąsiai prabilo į minią du jaunikačiai ir vienas darbininkas, baigdami žodžiais: „Tegyvuoja Kristus, Karalius!.. Garbė Kristaus kankiniams!.. Ir sužėdę džiaugsmingai pritardama minia. Ir ištikrųjų, rodėsi, tai buvo ne laidotuvės, bet pergalės triumfas...

Tie drąsuoliai—kalbėtojai paskutinį kartą žavėjo minią savo jausmingomis kalbomis. Ką tik šaukė: „Garbė Kristaus kankiniams, o vos apleidę kapines, patys liko tokiais. Du iš jų sušaudė tą pačią dieną, o trečiam pavyko pasislėpti. Be to, sekančią dieną, sušaudė dar du palaidojime dalyvavusius giedotojus. Vienas jų paliko 11 vaikų našlaičiais antras 10.

Ypatingai gyventojams to namo, kuriame randama pasislėpęs katalikų kunigas, tegalima viena išeltis—sušaudymas. Daugelis vakare guldami nežino ar besulauks rytojaus. Meksikos valdžia savo kruvinoms darbams paslėpti svetimųjų akyse nekartą griebiasi melo bei klastos.

Daug ir labai daug reikia meksikiečiams maldos, kad jie gerais katalikais ištvirtų iki galo ir gerais katalikais numirtų.

Nukryžiuojimas Didžiajame Penktadienyje.

Vaikinas Manuel Bonilas, kilęs iš vienos kilmingos Meksikos katalikų šeimos, darbavosi kaip tikras apaštalas visur kurdamas katekistų būrelius. Tik štai šių metų Didžiajame Penktadienyje apie 12 valandą Toluco, mieste jis buvo suareštuotas. Po to, kai tie baisieji budeliai pasityčiodami iš Kristaus kančios, pakartojo su juo visą Kalvarijos sceną, jie pririšo jaunikačio rankas ir kojas prie kryžiaus. Ir po 3 valandų jie sušaudė ant kryžiaus kabantį tą Kristaus karžygį. Iš čia matome, jog ir šių laikų ištikimųjų Kristaus apaštaly mirtis, kartais nedaug kuo tesiskiria nuo pirmųjų apaštaly mirties.

Taip krikščionių persekiojimas diena po dienos reikalauja vis naujų ir naujų aukų. Palmės po palmės leidžiasi ant karstų naujai krikstusių kankinių. Tiesa, baisūs skausmai ir prispaudimas dabar slėgia Meksikos katalikus, kurie jame parodė tiek daug didvyriškos dorybės

ir kentėdami žiauriausias kančias dėl Kristaus. Bet jų šventas atminimas spindės ateityje garbinguose šv. Bažnyčios lapuose ir rodys, kad dieviškų pažadėjimų galybė Katalikų Bažnyčios ramybė nesudrumsčia ir net pragaištingiausių persekiojimų laikų ji lieka nepergalima! „Et portae inferi non praevalerunt adversus eam — ir pragaro vartai jos nepergalės!“

Šv. Jėzaus Širdies šventovė Paryžiuje.

Po šio pasaulinio karo prancūzai katalikai yra pastatę nepaprastai gražią Šv. Širdies baziliką Paryžiuje ant kalno, vadinamo Mont Nartre (Kankinių kalno). Ši bazilika tai yra lyg tautinis prancūzų kat. paminklas Eucharistiniam Kristui, lyg koks atsidėjimas už išvadavimą jų tėvynės nuo grėšiančių karo pavojų; bet ypatingai toji Švenč. Jėzaus Širdies šventovė turėjo būti lyg nepaprastas ir nuolatinis prancūzų tautos atsilavinimas Tam Euch. Karaliui už tiek daug papiktinimų ir įžeidimų, kuriuos atšalusioji prancūzijos gyventojų dalis yra suteikusi Kristui.

Ant tos bazilikos durų užrašyta: „Gallia poeniteus et devota“ — t. y. Atgailojanti ir besimeldžiančioji Prancūzija. O viduje bazilikos kasdieną dega prieš išstatytąjį Šv. Sakr. šimtai žvakių. Kasdieną čia lankosi būriai katalikų. Šimtai jaunuolių ir tautos karžygių ateina į tą tautinę šventovę ir stiprinasi šv. Sakramentais kovai su pūvančiais bedieviškos tvarkos reiškiniais.

Įvairūs jaunimo ir vaikučių adoracijų būriai čia budi ties amžinąja lempute ir pasižada pašvęsti Altoriaus Karaliui savo gyvenimą jaunystelės.

Panašios tautinės šventovės yra ir kitose šalyse. Tokiame Rio de Janeiros mieste, Bocian'e ir daugelyje kitų miestų randasi bažnyčių, kuriose ilgi kasdieną didžiausi būriai nuolat pasikeisdami meldžiasi.

Švenč. Jėzaus Širdies paminklai.

Kaip mūsų krašte, pasibaigus misijoms yra statomi dideli misijų kryžiai, taip ir kitose katalikų šalyse, pasitaikius kokioms nors ypatingoms bažnytinėms iškilmėms, dažnai yra statomos viešose vietose didelės Švenč. Jėzaus Širdies statulos — paminklai. Daug tokių gražių Švenč. Jėzaus Širdies paminklų galima matyti Olandijos, Ispanijos Afrijos bažnytkiemiuose ir miesteliuose. Bet jau nuo pernai, kada Šv. Tėvas paskelbė Kristaus-Karaliaus šventę ir pareiškė karštą norą, kad visi katalikai dar labiau stengtųsi ir viešame gyvenime garbinti Kristų-Karalių, — tai ir įvairiose šalyse katalikai dar labiau susirūpino tokių paminklų statymu ne tik bažnyčių šventoriuose, bet ir aikštėse, kryžkelėse ir kitose aiškiose vietose.

Ir kaip gražu matyti, kada ties tokia Švenč. Jėzaus Širdies statula kur šalia kelio suklaupę meldžiasi kaimo vaikučiai, palenkia savo kelią suvargęs darbininkas, grįždamas nuo lauko darbų, arba karštai atsidusta susirūpinusioji motina, pavesdama Švenč. Jėzaus Širdies globai savo vargstančią šeimynėlę. O išganytojas iškėlęs savo rankas, rodos,

tik laimina tuos laukus, sodžius, šelmynas ir ištisas apylinkes... Kaip būtų gera, kad ir mes pradėtume labiau gaivinti mūsų seną paprotį, statydami gražius lietuviškus kryžius ir tuo tarpu kaip daugelis žmonių ir mūsų krašte savo netikusių elgesiu ir nepadoriomis madomis kas kartą vis labiau tolinasi nuo Kristaus mokslo,—bent mes galėtume suteikti išganytojui daugiau džiaugsmo, puošdami mūsų kiemus, kryžkeles ir kapus dailiais lietuviškais kryžiais.

Teviešpatauja Kristus-Karalius ir mūsų krašte!

Naujas būdas kat. misijoms remti.

Katalikų laikraščiai su dideliu džiaugsmu praneša apie vieną patį naujausią būdą remti katalikų misijas stabmeldžių kraštuose. Mat, atsižvelgiant į tai, kad kelionės stabmeldžių kraštuose yra be galo sunkios, o katalikų parapijos dažnai turi apimti kur kas didesnius plotus, negu mūsų kelios vyskupijos drauge ir todėl kat. misijonieriams yra nepaprastai sunku dažniau atsilankyti pas savo išsisklaidžiusius gyventojus,—tat ir daugelis katalikų misijų rėmėjų Europoje sumanė įkurti tokią kat. misijų draugiją, kuri stengtųsi įruošti kat. šalyse daug garlaivių, automobilių, orlaivių ir pan. priemonių susisiekimui palengvinti. Tuo būdu jie tikisi labai sutaupyti kat. misijonieriams didelį laiką ir jėgų aikvojimą, kad jiems nereiktų taip dažnai net po kelias savaites keliauti per pavojingiausias šalis, kol pasieks vieną ar kitą stabmeldžių kaimelį. Toji draugija vadinama „Miva“. Greitu laiku ji tikisi išsiųsti visą eilę orlaivių nemiršančioms sieloms gelbėti.

Katalikų bankai Italijoje vietinei dvasiškijai misijose.

Šv. Tėvui ypatingai rūpi išauklėti vietinės dvasiškijos katalikų misijose. Jis pakartotinai ragino katalikus šia prasme remti misijų darbą Šv. apaštalo Petro. Darbo direktorius P. Enrico Mauri šiam tikslui gavo iš italų vyskupų, taip pat seminarijų, institutų, tikiybinių kongregacijų ir katalikų Veikimo sąjungų gausių aukų. Praėjusiais metais jisai kreipėsi ir į Italijos katalikų bankus, prašydamas paramos. Iš visų katalikų kredito įstaigų buvo prašoma „išlaikyti po vieną vietinį seminaristą“, t. y. jo išlaikymui, išauklėjimui per visą mokslo laiką duoti iškart 6000 lyrų, arba tiek pat sumokėti per šešerius metus, mokant dalimis. Labai daug katalikų bankų paklausė šio paraginimo. Dabar jau pradėtas rinkti puikus albumas, į kurį talpinama kiekvieno išlaikomo (misijų šalyje) klieriko fotografija su atatinkamo banko direktoriaus parašu. Šis albumas bus perduotas Šv. Tėvui.

Visa šeima įstojo į vienuolyną.

Šį pavasarį prancūzų profesoriaus Bernardo Barth visi šeimos nariai tapo vienuoliais. Patsai tėvas profesorius įstojo į kapucinų vienuolyną, o jo sūnūs į benediktinų vienuolyną. Gėl profesorius žmona ir dvi dukterys įstojo į moterų vienuolynus.

Maldos Apaštalavimo intencijos atskiroms spalų mėnesio dienoms.

1. Šv. Remigijus vysk. Už Lietuvos vyskopus, lankymas šventadieniais šv. mišių.

2. XVI sekm. po Sekm. šv. Angelai Sargai. Mėnesio Globėjai. Kad visi seni ir jauni, būriais artintųsi prie Šv. Sakramento.

3. Šv. Kandidas. Kad Lietuva susilauktų uolių apaštalių.

4. Šv. Pranciškus Asižietis. Kad sustiprėtų pranciškonų vienuolynai Lietuvoje, kad įsikurtų kapucinų ordenas.

5. Šv. Placidus. Už Meksikos Bažnyčios reikalus. Bažnyčios konkordatas Lietuvoje.

6. Šv. Brunonas. Bažnyčios įsakymų, ypačiai pasninkų laikymas. Atgalios dvasios atgijimas.

7. Pirmasis mėn. penktadienis. Perprašymas Saldž. Jėzaus Širdies už išeldimus. Šv. Ražančiaus kalbėjimas.

8. Šv. Brigita. Kad Dievas duotų gerų motinų. Vaikelių mokymas Katekizmo.

9. XVII sekm. po Sekm. Kad visas Lietuvos jaunimas būtų geral auklėjamas šeimynose, mokyklose ir draugijose.

10. Šv. Pranciškus Borgijus S. J. Kad Dievas laimintų kunigų apaštalavimo darbus. Už Jėzaus Draugiją.

11. Šv. Placida. Ištikimybė Katalikų Bažnyčiai.

12. Šv. Maksimilijonas, vyskupas. Kad atsiverstų žydai ir kladatikiai.

13. Šv. Edwardas, karalys. Kad Lietuvos valdžia padėtų platinti Kristaus Karalystę.

14. Šv. Kalikstas, popiežius. Už Šv. Tėvo sumanymus suvienyti Vakarų ir Rytų Bažnyčias.

15. Šv. Teresė, Karmel. Už moterų vienuolynus Lietuvoje. Pradžios mokyklas.

16. XVIII sekm. po Sekm. Kad kiekviena katalikų šeimyna pareitų geras katalikiškas laikraštis.

17. Šv. Margarita Alakok. Kad Lietuvos šeimynos paslaukotų Švenč. Jėzaus Širdžiai.

18. Šv. Lukas Evang. Pamokslų klausymas ir šv. Rašto skaitymas.

19. Šv. Petro iš Alkantaros. Kad žmonės rūpestingiau atliktų šv. išpažintį.

20. Šv. Jonas Kancijus. Kunigų seminarijų reikalai. Atpuolusių kunigų aisivertimas.

21. Šv. Uršulė. Kad mergaitės išsaugotų skaistybę.

22. Šv. Kordula. Prašyti patvaros tikėjime, doroje, kančiose, persekiojimuose.

23. XIX sekm. po Sekm. Už atsivertimą tų mūsų tautiečių, kurie nutolę nuo kat. tikėjimo.

24. Šv. Rapolas Arkang. Gerbimas tėvų ir vyresniųjų.

25. Šv. Krispino. Kad ir didžutčiai atsimintų žodžius: „Ką padėtų žmogui, jei jis laimėtų visą pasaulį, bet nutotų savo (sielos) gyvybės“ (Mork. 8, 36).

26. Šv. Lucijanas, kent. Už atsivertimą vieno įžymaus asmens. Kalėjų dvasiniai reikalai.

27. Šv. Sabina. Kad iš jaunos kartos išaugtų Bažnyčiai ir Tėvynei uolių veikėjų.

28. Šv. Simano ir Judo Apaštalių. Kad Kinų šalyje pasibaigtų karai ir kraujo praliejimas.

29. Šv. Donatas vysk. Kad Dievas teiktųsi kiekvienam padėti pasiekti savo pašaukimą ir pasiekus jį gražiai išpildyti.

30. XX sekm. po Sekm. Kad Lietuvos darbininkai spjstųsi į katalikiškas draugijas.

31. Šv. Antonius, vysk. Aprūpinimas neturinčių pastogės žiemos metu ir visų vargdienčių, našlaičių ir ligonių reikalai.

**Už kiekvieną darbą, kuris yra atliekamas šiomis
intencijomis, M. A. nariai gauna 100 d. atlaidų.**

Kasdieninė M. A. narių maldelė spalių mėn.

Dieviškoji Jėzaus Širdie, aš Tau aukoju per nekaltą Marijos Širdį visas mano šios dienos maldas, darbus ir kentėjimus atlyginti už mūsų nuodėmes ir visomis Tavo intencijomis. Ypatingai aukoju juos Tau, kad visi žmonės, klausydami savo Motinos Bažnyčios balso, labiau stengtųsi įgyvendinti Kristaus dvasią savo širdyje, savųjų tarpe ir viešame gyvenime. Taip pat aukoju ir toms intencijomis, kurios šiai dienai yra paskirtos.

Maldos Apaštalavimo nariai gauna visuotinius atlaidus 1) vieną kurį mėnesio penktadienį, 2) Mėnesio globėjo dieną, 3) laike kiekvienos Permaldavimo Komunijos, nors ji ir kasdien būtų prilydinėjama ir 4) dar vieną mėnesio dieną, kurią pats M. A. narys gali laisvu noru pasiskirti.

Padėkos Švenč. Jėzaus Širdžiai.

Platinantis Maldos Apaštalavimui ir pamaldumui į Švenč. Jėzaus Širdį, sykiu pastebima ir įvairios malonės, kuriomis Išganytojas apdovanoja tuos asmenis ir tas šeimynas, kurie tik visa širdimi pasiveda Švenč. Jėzaus Širdies globai. Šių metų 3-me „Žvaigždės“ nr-je mums paprašius, kad Gerb. „Žvaigždės“ Skaitytojai pasistengtų apie tokius nuostabesnius reiškinius pasidalinti ir su visa „Žvaigždės“ skaitytojų šeimyna,—mes jau susilaukėme visos eilės pranešimų, iš kurių pasirodo, jog draug su pamaldumu į Švenč. Jėzaus Širdį, Išganytojas, tarytum, eina per mūsų laukus kaimus ir miestelius, visur „darydamas gera“ ir sklaidamas savo malones.

1. Taip antai, iš Žemaitijos mums tikrinte tikrinama, jog ten prieš keletą savaičių sunkiai susirgusi viena moteriškė. Kadangi jau vaistai negelbėjo, tai rūpestingieji namiškiai užprašė šv. Mišlas prie Švenč. Jėzaus Širdies. Ir nuostabus dalykas, jog po tos šv. Mišių Aukos ligonė tuojau visiškai pagijusi.

2. Kitas senelis vėl rašo, kad jis net senai prieš karą turėjęs laimės įsirašyti į Švenč. Jėzaus Širdies Sąjungą (M. A.) ir jau nuo 18 savo amžio metų kas rytą jis paaukvoja Švenč. Jėzaus Širdžiai visus savo darbus, vargus ir kentėjimus. Ir už tai jis susilaukęs iš Išganytojo vienos nepaprastos malonės, apie kurią jis dar niekam kitam ir nėra pasipasakojęs...

3. Taip pat ir vienas kilnus mokytojas, kilęs iš „Suvalkijos“, prisipažįsta, jog nuo to laiko, kai jis perskaltęs kūn. Kapočiaus knygeles „Jėzaus Širdis“, nuo tada ir jo visos gyvenimo pastangos ir mintys nukrypo prie to neišsėmiamo malonių Šaltinio.

4. Dar vienas asmuo iš Dzūkijos irgi pastebi, jog jau ne kartą jam teko patirti tokio prispaudimo valandų, kad jis negalėdamas niekur pasiskolinti pinigų gyviausiems reikalsams ir jau turėdamas kuone paskutinę karvutę parduoti,—kiekvieną sykį su visu pasitikejimu pasivesdavęs Švenč. Jėzaus Širdies globai ir susilaukdavęs dažnai net visai

netikėtos pagalbos iš savo artimiausių kaimynų ar kitų pažįstamų, kurie pirma, rodos, net buvo visiškai atsisakę jam tame reikale padėti.

5. Panašiai rašo ir vienos šeimos tėvas: „Ir aš patyriau, kaip teisingai išganytojas yra pasakęs—„Aš laiminsiu tuos namus, kuriuose mano Širdies paveikslas laikomas garbėje.“ „Prieš keletą metų mes paaugojome savo namus ir visą šeimyną Šv. Jėzaus Širdžiai. Prieš tą pasiaukavimą mūsų padėtis buvo kuo blogiausia, trumpai ir aiškiai sakant—tai buvo pragaras ant žemės. Niekas mums nesisekė. Viskas ėjo blogyn ir jau manėme, kad mums bus atėjusi suirimo valanda. Bet pasiaukavimą padarius viskas ėmė eiti geryn. Nelaimės ir nuliūdimo vietoje žydi dabar pasisekimas ir džiaugsmas. Ko tik mes iš Dievo prašome, gauname, kartais net daugiau, negu kad buvome prašę.“
Karštai Šv. Jėzaus Širdį mylįs.

6. O kitas asmuo vėl rašo: „Iš visos savo širdies norėčiau dėkoti už tas nepaprastas malones, kurias Šv. Jėzaus Širdis mums sutelkė už tai, kad Jo meilingiausiai Širdžiai paaugojome savo namus. Per įvairiausių nemalonių ir vargo metų mūsų šeimyna liko sveika lyg stebuklu.“

„Bet tai nebuvo vienintelė Šv. Jėzaus Širdies malonė. Geroji Jėzaus Širdis išgelbėjo mūsų mylimą dukterį nuo sunkios ligos, padėjo mūsų vaikams laimingai išlaikyti jų egzaminus...“

Nevertas Šv. Jėzaus Širdies tarnas.

Iš tiesų, Dievas ir dabartiniais laikais nesiliauja telkęs lygiai savo malonių, kaip ir pirmųjų krikščionių laikais. Bereikia tik ir mums su didesniu tikėjimu, meile ir viltimi pasiimti Išganytojo dvasia ir drąsiau artintis prie Jo malonių šaltinių — šv. Sakramentų ir prie gilesnio pažinimo bei susiartinimo su Jo meile liepsnojančia Širdimi!



Redakcijai atsiųstos knygos



1. „Kaip mąstymas daryti?“ Tėvų Jėzuitų leidinys. Kaunas, 1927 m. 4 psl. Kalna 50 cnt.

2. Kun. Dr. Maliauskis, „Už Tikėjimą ir Tėvybę.“ Šv. Kazimiero Dr-jos leidinys 422 nr. X leidimas. Kaunas, 1927 m. 32 psl. Iš visų Kun. Dr. Maliausko raštų raštelių, be abejo, bus šis rašinėlis pasiekęs tolimiausius Lietuvos kampelius. Gyvi pavyzdžiai, iš tikro gyvenimo paimti, rodos, šaukte šaukia į skaitytojo širdį: „Žmogau, tu turėtumei kur kas labiau branginti savo tikėjimą ir daugiau pasišvęsti savo artimui!“ Del jų pigumo šias knygeles galėtų kiekvienas įsigyti.

3. Iš vieno Pranciškonų Misijonieriaus vertė Juozas Stankevičius. „Priešaištai“. Išleista ten pat. 1927 m. 32 psl. Čia randame 26 atsakymus į paprasčiausius klausimus, kokius tik netikintieji arba ir nuo tikėjimo atšalusieji žmonės ne kartą užduoda tikintiesiems, patys nesuprasdami arba norėdami paniekinti ir pasityčioti iš tikėjimo, Bažnyčios arba trokšdami suvilioti žmones į pražūtingojo socializmo bei netikėjimo pinkles. Dabartiniais laikais ir tokios aiškos, gyvai parašytos knygelės žmonėms yra labai naudingos.

4. K. V. „Apie tai, kas brangiausia“. Ten pat. 32 psl. 1927 m. Šlame velkalėje labai švelniai ir gyvai įredinėjamas Dievo buvimas pasaulyje, žadnamis meilės jausmai, aiškinama įvairių Dievo pavadinimų reikšmė ir pagaliau baigiama gražiu mūsų dainiaus eilėraščiu.

5. „Raktas į socialistų rojų, arba socialistų ir socialdemokratų katekizmas“. Parašė visuomenės nauda! Trockio Patarėjas. Kaunas, 1927 m. 48 psl.

6. J. Murka. „Vaikų Darbymečiui“. Elementorius. Kaunas, 1927 m. 64 psl. Elementorius rašytas, prisiderinant prie naujausiųjų pedagoginio mokslo reikalavimų.

7. M. Vaitkus. „Tvanas“. Kaunas, 1927 m. 262 psl. Kaina 3, 50 litai. Šisai įgarsėjęs mūsų rašytojas pasiryžo šiomis knygelėmis bent truputį daugiau atskleisti tą amžių uždangą, kuri slepia nuo mūsų akių Didžiojo Tvano laikus. Autorius kuo rūpestingiausiai stengėsi atspėti tuos įvykius, kurie buvo prieš pačias D. Tvano dienas ir čia gyvai atvaizduoja tą šturpų pavelslį žūstančios žmonijos. Berelktų gal apgalestanti vien tai, kad mūsų gerbiamašis rašytojas šlame velkale daugiausiai vietos pašventė tiems dvasiniams puvėsiams, kurie taip baisiai slėgė tuos laikus ir per mažą atsišvelgę į Dievo surėdymų teisingumą, Jojo Valios išsipildymą. Juk katalikas rašytojas, imdamasis vystyti tikybinius siužetus, neturėtų pamiršti, jog ir skaitytojai laukia kalendriau religinio atsisąiminimo iš tokių velkalų.

8. Rymantas. „Apie ką šiandien kalbama?“ Amerikos „Tiesos Aidių“ leidinys. 47 psl.

9. Seirijų Juozas. „Aušros Vartų Stebuklingas Dievo Motinos paveikslas“. Išleista ten pat. 29 psl.

10. „Xaverius—Missionskalender“ 1928 metams. Redagavo General-sekretār J. van der Velden. Išleido Vokietų Kat. Mislų Draugijos: Franciskus-Xaverius Missionsverein in Aachen und wlen Ludwig—Missionsverein in München. 114 psl. Tai platus, gražiais paveikslais išpuoštas kalendorius, kurio stengiamasi žmonėse kiek galint labiau sužadinti norą pasidarbauti katalikų misijų naudai, prisidedant savo aukomis malda ir geru darbu tiems šventiems tikslams.

11. „Kalender für kleine Leute—1928.“ Schulbrüderverlag, Klnach Vllingen, Baden. 88 psl. Jau ketvirtai metai, kaip „Krikščioniškųjų Mokyklų Broliai“ leidžia šitokius, dailiais paveikslais išpuotus ir dar puikesniais skaitymėliais pajavairintus kalendorėlius mažiems vaikeliams. Kiekviename jų puslapyje galima pajusti didelis vaikų sielos pažinimas ir švelnus jų sielų traukimas prie to Amžincjo Vaukečių Draugo Švenč. Sakramente.

12. „1928 Emmanuel—Kalender“. Emmanuel Verlag in Rottweil (Württemberg). 95 psl. Kaina 70 Pf. Tai yra labai turiningas Vokietų Eucharistinių kalendorius, kuris pasiekia ne tik Vokietijos, Austrijos, bet ir Šveicarijos bei šiaurinės Italijos Eucharistinių eiles.

13. Jon Svenson, S. J. „Abenteuer auf den Inseln“. Verl Herder, Freiburg i. Br. 1927 m. 34 psl. Paėmęs šias knygas skaityti, turėjau jas kuone viena diena perskaityti, beveik ne neapadėdamas iš rankų. Mat, jos yra taip įdomiai parašytos ir tokia gyva kalba, kad žmogus ne neiijunti, kai puslapis po puslapio tau slysta pro pirštus. Čia aprašomieji prietykiai apie įvairias klajones po Danijos salas—didumoje tai yra paties autoriaus Tėvo J. Svenson S. J. patirti savo jaunystės dienose, jau apleidus jam savo gimtinę Islando saloje, ir jau besimokant Kopenhagoje. Aprašymas yra labai pamokinančio pedagoginio turinio. Del to ir šios knygelės yra pirmoj eilėj partatinos mokslui einančiam jaunimui, o ypačiai tiems iš jų, kurie mėgsta įvairius keltinių aprašymus. Bet ir šiaip jau suaugę žmonės laisvu laiku čia galėtų rasti gaivinančio skaitymo.

T. Br.

Geriausiai aprūpinsi save ir vaikus pasidėdamas pinigais UKIO BANKE. Turtas penkiolika milijonų litų. Moka aukštus nuosimčius. UKIO BANKĄ rasi apskrities mieste.

Kilnūs Skaitytojai! Jei nori į Lietuvos šeimynas įnešti daugiau krikščioniškos meilės ir šviesos, tai atsidėjęs apaštalaus, platinamas mėnesinį Švenč. Jėzaus Širdies laikraštį „Žvaigždė“!